І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 102-103. JERSEY CITY and NEW YORK, СЕРЕДА, 7-го ЧЕРВНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, WEDNESDAY, JUNE 7, 1967 No. 102-103. VOL. LXXIV.

ПОЧАЛАСЬ ВІЙНА МІЖ ІЗРАЇЛЕМ І АРАБСЬКИМИ ДЕРЖАВАМИ

— ОСТАННІ ВІСТІ —

Понеділок - вівторок, 5 - 6 червня, 1967

В АМЕРИЦІ

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ АЙЗЕНГАВЕР ДІСТАВ модель запланованої нави Портсмутської Катедри з 12-го століття, яку мають збідувати на тому місці в Англії, де він вирішив дату 6-го червня 1944-го року, коли почати наступ на Европу, над якою тоді панував Гітлер. Цей модель, 5 стіп заввишки, прислали Айзенгаверові, колишньому командантові союзних збройних сил до Гетисбургу, Па. Айзенгавер є почесним головою Англо - Американського Комітету, який має зібрати один мільйон долярів на здійснення цього проєкту.

ДИРЕКТОР ВІДДІЛУ КОМІСІЇ АТОМОВОЇ Енергії для мирних цілей Джан С. Келлі зізнавав в Сенатській Торговельній Комісії в справі можливого копання нового морського каналу, який мав би доповнити або і заступити теперішній Панамський канал. Келлі є одночасно директором Комісії, яка вивчає справу нового каналу в Панамі. Він пропонував збільшити фонди на вивчення пляну копати новий канал за допомогою атомової енергії. Проби експльозій мають переводити в Неваді при кінці цього року. На цю ціль плянують видати 24 мільйони дол. впродовж найближчих двох років. Передбачають, що не буде небезпечної для здоров'я радіоактивности від експльозій.

КАПІТАН ЛІКАР Д-Р ГОВАРД ЛІВИ засуджений до трирічного ув'язнення та звільнений негоноровово з армії за те, що відмовився вишколювати медичний персонал для армії та закликав до нельояльности до ЗДА. 30-річний Ліви після розправи був засуджений військовим судом в п'ятницю до вини, а в суботу йому визначено висоту кари. Адвокат підсудного заявив, що внесе апеляцію від рішення суду. Капітан Ліві казав рекрутам, що ЗДА не мають права вести війну у В'єтнамі, і американські вояки у В'єтнамі, це „вбивці дітей і жінок". Він казав воякам-неграм, що якби він був „на їхньому місці, то не воював би у В'єтнамі".

ПРИ КІНЦІ ТИЖНЯ БІРЖІ в Ню Йорку, Лондоні, Торонті та Мехіко Сити занотували значне подорожчання срібла. Мехіканський банк плянує відступити від тих цін на срібло, які платила досі державна скарбниця ЗДА, це значить по 1 293 дол. за одну унцію та кожночасно встановити іншу цін[illegible] пити срібні мон[illegible] Вищі ціни на ср[illegible]кувало. і в Індії, де мав бути цього металу коло 5 більйонів унцій. ЗДА продають срібло по максимальній ціні 1.293 дол. за унцію тільки для домашньої промисловости.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ПЕРЕДАВ в п'ятницю 2 червня ЗДА ноту протесту проти пошкодження совєтського корабля „Туркестан", заякореного в північно - в'єтнамському порті „Камфа", 50 миль на північ від порту Гайфонґ, під час американської летунської атаки. Совєти назвали це у своїй ноті, яку передано американській амбасаді в Москві, „актом бандитизму" та погрожували „далекосяжними наслідками". В американській відповіді, що її передано совєтській амбасаді у Вашинґтоні наступного дня, не заперечується факту пошкодження корабля і висловлюється з цього приводу „жаль", але рішуче заперечується, наче б це сталося зумисне.

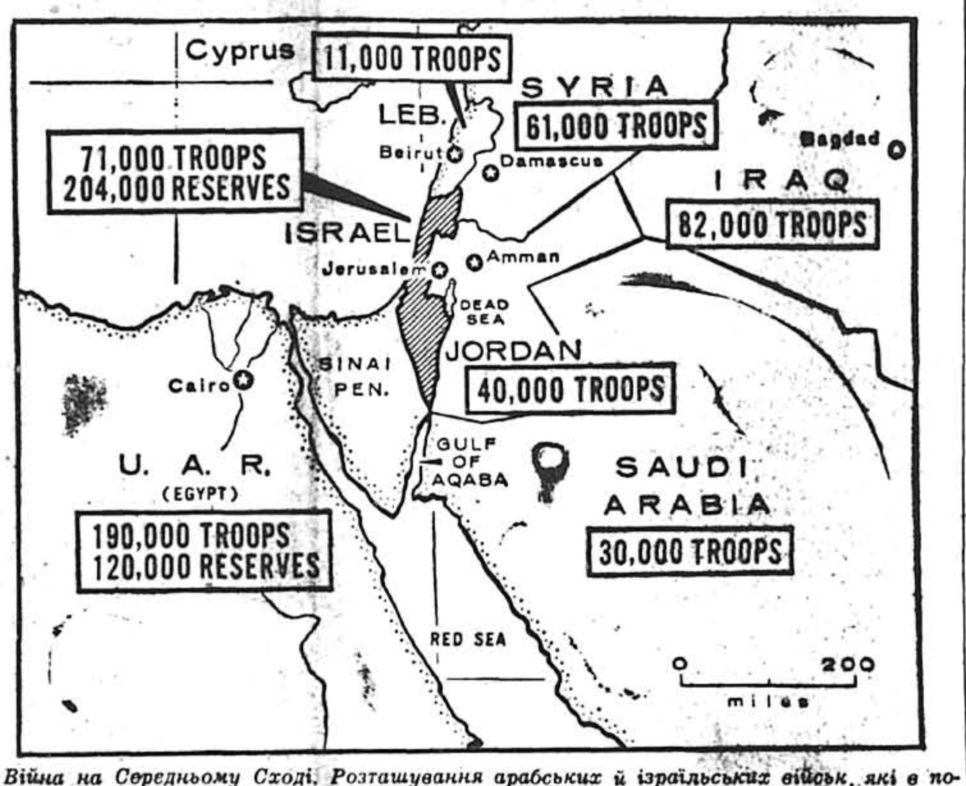
У ПІВДЕННІЙ КОРЕЇ ОПОЗИЦІЙНА НОВО-ДЕМОКРАТИЧНА ПАРТІЯ СТАРАЄТЬСЯ здобути більшість у парляменті, щоб створити противагу до „диктаторської" — як вона твердить — влади президента Чунґ Гі Парка, колишнього шефа штабу південно - корейської армії, який вдруге виграв вибори великою більшістю голосів. Названий президент мав за собою більшість 110 голосів у 175-членному парляменті. Ново - демократична партія мала 60 мандатів. 11 політичних партій зголосили 600 кандидатів у тій теперішній виборчій кампанії. Вибори відбудуться 8-го червня ц. р.

КОМУНО - КИТАЙСЬКА ПРОПАҐАНДА ЗВЕРНУЛАСЯ до китайських мешканців Гонґ Конґу „бути готовими на заклик матірного краю — скинути реакційне правління британських імперіялістів". Гонґ Конґ має 3,-800.000 мешканців, здебільша китайців і насправді був би не всилі опертись наступові комуно - китайського війська, але британська поліція, зложена також здебільша з китайців, панує над місцевим населенням. Тиждень тому Комуністичний Китай жадав звільнення всіх в'язнів в Гонґ Конґу, покарання винуватих поліціянтів, що присмирювали вуличні авантюри, та перепрошення китайців — але губернатор Гонґ Конґу, сер Дейвід Тренч, взагалі не відповів на ті вимоги і тепер Пейпінґ їх не повторює.

ПЕРЕРВА У ПОСТАЧАННІ ЕЛЕКТРИЧНОГО СТРУМУ ПРИПИНИЛА ТАКОЖ ДРУК „СВОБОДИ"

У понеділок, 5-го червня о год. 10:23 рано, власне в тому часі, як люди слухали вісток про вибух і розвиток війни між Ізраїлем та арабськими державами, із невиясненних ще причин був перерваний електричний струм в стейтах Ню Джерзі та частинно в Пенсильвенії і Делеварі. Перерва в постачанні цього струму практично спаралізувала всю індустрію і також припинила друк „Свободи" та всіх інших газет на охопленому перервою терені із 15 мільйонами населення. У деяких частинах цих трьох стейтів постачання струму відновлено впродовж кількох годин, але в Ню Джерзі щойно пізно ввечорі повідомлено про привернення нормального стану. Друкарські машини в „Свободі" втратили силу моторів та перестали функціонувати вкоротці після 10-ої години рано, власне в тому часі, як уже друкувалася газета з вісткою про війну на Близькому Сході. До години 3-ої по полудні редакційний, друкарський і висилковий апарат намарно очікував в поготові продовжувати друк і висилку газети. Це число „Свободи" друкується із матеріялами з вчорашнього ненадрукованого числа із тільки деякими доповненнями про розвиток війни на Близькому Сході.

ВОЄННА АКЦІЯ ВЕДЕТЬСЯ НА ЗЕМЛІ І В ПОВІТРІ НА КОРДОНАХ ІЗРАЇЛЮ З ЄГИПТОМ, СИРІЄЮ І ЙОРДАНІЄЮ; ІЗРАЇЛЬ І АРАБСЬКІ ДЕРЖАВИ ВЗАЄМНО ОБВИНУВАЧУЮТЬ СЕБЕ В НЕСПРОВОКОВАНІЙ АҐРЕСІЇ; РАДА БЕЗПЕКИ ВІДБУВАЄ НАГЛЕ ЗАСІДАННЯ; АМЕРИКА ПРОГОЛОСИЛА НЕВТРАЛЬНІСТЬ

Війна на Середньому Сході. Розташування арабських й ізраїльських військ, які в понеділок, 5-го червня вранці, почали воєнну акцію.

Вашинґтон. — Між Ізраїлем та його арабськими сусідами вибухла війна вночі з 4 на 5 червня ц.р. Обидві сторони взаємно обвинувачують одна одну в неспровокованій аґресії. Воєнні дії розпочалися на всіх трьох фронтах Ізраїлю — з Йорданією, Сирією та Єгиптом. Єгипет зосередив на Синайському півострові й пустині Гази, що притикає до Ізраїлю, кругло 80 000 війська. Єгипетське повідомлення твердить, що збито 44 ізраїльські літаки, які атакували різні єгипетські позиції, — знову ж Ізраїль твердить, що ізраїльські літаки та протилетунська артилерія збили 115 єгипетських машин. Ізраїльські літаки появились над затокою Акаби, бльокаду якої проголосив був два тижні тому Єгипет, спричинивши цим важку кризу, бо над тією затокою лежить ізраїльський порт Елят, що має для Ізраїлю життьове значення. Президента Джансона й державного секретаря Діна Раска [illegible]ли, щоб повідомити їх про вибух воєнних дій на Середньому Сході. Покищо нема, ніякого повідомлення з американського боку. Речник Уряду заявив тільки стурбування, що на Середньому Сході, в Арабських країнах і в Ізраїлі, перебувають тисячі американських громадян, які — всупереч закликам американських чинників — не виїхали відтіль.

Вибух війни на Середньому Сході прийшов несподівано постільки, що саме в минулу неділю наступило нібито відпруження політичної ситуації: внаслідку листа президента Джансона до єгипетського президента Ґамаля Абделя Нассера цей останній рішив вислати до Вашинґтону на розмови одного з єгипетських віце-президентів, Захарію Мохеджіна, одного з найближчих співробітників Нассера, який разом із Нассером підготовив і перевів революцію проти короля Фарука в 1952 році. Разом з Мохеджіном мав прилетіти до Вашинґтону віце-міністер закордонних справ д-р Махмуд Фавзі. У випадку успішних розмов з отсими висланцями Нассера — мав полетіти до Каїро віце-президент Гюберт Гомфрі. Заповіджений приїзд єгипетського віце-президента до Вашинґтону американські коментатори вважали за „дипломатичний перелім" в позитивному дусі. До того часу Нассер відмовлявся переговорювати про компромісову полагоду конфлікту та можливості відкликання бльокади протоки Тірани і затоки Акаби, і тому не прийняв американського амбасадора з Марокко Чарльса Йоста, якого спеціяльно делеґовано до Каїро у зв'язку з середньо-східньою кризою: Чарльс Йост був впродовж довгих років заступником американського амбасадора в Об'єднаних Націях і має опінію одного з найбільш досвідчених американських дипломатів. Рада Безпеки Об'єднаних Націй знову безуспішно нараджувалась в минулу суботу. Тепер, на вістку про вибух воєнних дій між Ізраїлем і його арабськими сусідами, скликано Раду Безпеки ОН на понеділок 5 червня, год. 10:30 ранку. На Раді Безпеки всі погоджувались, що за- для успіху посередницької місії, треба передусім згоди всіх 4-ох великодержав — ЗДА, Британії, Франції і СССР — але СССР постійно відмовлявся від спільної наради з Америкою, Британією і Францією.

Скликана на вістку про вибух війни між Ізраїлем і його арабськими сусідами Рада Безпеки Об'єднаних Націй нараджувалась у понеділок 5-го червня ц.р. впродовж 12 годин, але не вдалося знайти формули такої резолюції, яка була б сприйнятлива для всіх заінтересованих сторін. Головою Ради Безпеки ОН є в цьому місяці Ганс Табор, данський дипломат. ЗДА запропонували зразу проголошення перемир'я задля ведення дальших переговорів. Совєтський Союз жадав, щоб обидві сторони відкликали свої війська на позиції, які займали в п'ятницю минулого тижня. Ні одна сторона не відповіла прихильно й позитивно на ті заклики. Однаково Ізраїль, як Єгипет один одному закидають аґресію. Совєтський Союз і Індія стали на становищі, що Ізраїль є аґресором, але не зголосили ніякої резолюції, яка засудила б аґресора. Єгипетський амбасадор Мохамед Авад ель-Коні твердив, що ізраїльські літаки розпочали атаки проти різних єгипетських міст і позицій на Синайському півострові та навіть бомбардували Каїро. З ізраїльського боку заперечено налет на Каїро. Генеральний секретар ОН У Тант повідомив Раду Безпеки, що йорданські війська зайняли в йорданській частині Єрусалиму т.зв. Державний дім, який був головною кватирою Мішаної військової комісії перемир'я, яку ще в 1948 році встановили Об'єднані Нації, і що той будинок був від того часу власністю Об'єднаних Націй. У Тант звернувся до йорданського короля Гуссейна, щоб Йорданія звільнила той будинок, але в міжчасі ізраїльське військо заатакувало йорданців і обсадило Державний будинок. Єгипет рішуче відкинув всякі переговори, які мали б на цілі позбавити його військової

(Закінчення на стор. 2-ій)

Д-Р В. ҐАЛАН ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ ОбВУА

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУЛИСЯ 9-ИЙ ДЕЛЕҐАТСЬКИЙ З'ЇЗД ОбВУА, КОНФЕРЕНЦІЯ ВСІХ КОМБАТАНТСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, БЕНКЕТ І ЗАБАВА

Філядельфія. — В суботу 3 і неділю 4 червня ц.р. відбулися тут в готелі Бенджамін Френклін 9-ий Делеґатський З'їзд Об'єднання бувших вояків українців в Америці, сполучений із вечірнім бенкетом і пізнішою забавою та, в неділю 4 червня, з конференцією всіх узагалі існуючих в ЗДА українських комбатантських організацій. Після Делеґатського З'їзду ОбВУА сформувався перед готелем Бенджамін Френклін похід колишніх українських вояків, в тому числі також група українсько - американських ветеранів, і молоді з „Пласту" та СУМА, з численними прапорами, який пішов під Дім Незалежности — Індепенденс Голл, де складено вінок та перемаршовано через головну галю, в якій приміщений Дзвін Незалежности.

9-ий Делеґатський З'їзд ОбВУА відкрив його голова д-р Володимир Ґалан, після чого молитву виголосив кол український вояк о. Ліщинський. Д-р Ґалан відчитав довгий список померлих членів ОбВУА та взагалі колишніх вояків, між якими були й президент УНР в екзилі д-р Степан Витвицький, полк. Андрій Мельник і багато інших видатних діячів. У Почесній Президії засіли генерали Петро Самутин і Аркадій Валійський, Ганна Дмитерко - Ратич, Осип Навроцький з Вінніпеґу, д-р Любомир Макарушка з Західньої Німеччини, о. Теодорович і о. Ліщинський, — проводив інж. Б. Білинський з Шикаґа, заступ. були Херхаліс (Балтимор) і проф. Олексишин (Філядельфія) а секретарювали С. Лучишин і д-р Федорів. Докладний звіт Головної Управи за час від 10 жовтня 1964 до 3 червня 1967 склав заступник голови ОбВУА І. Поритко. Крім цього звітували заступник голови ОбВУА д-р Іван Козак, фінансовий референт Йоахим Вишневецький, ре-

Д-р Володимир Ґалан

дактор „Вістей Комбатанта" Іван Кедрин, адміністратор того журналу Петро Постолюк і д-р Рибак за Раду Воєнного Хреста. Б. Білинський в імені З'їзду склав подяку ЗУАДК-ві за купно Дому Ветеранів. На внесення голови Контрольної Комісії д-ра Третяка схвалено абсолюторію Головній Управі та обрано нові керівні органи ОбВУА в такому складі: д-р С. Ґалан — голова, д-р І. Козак, І. Поритко і Ю. Лопатинський — заступники голови, В. Лучишин — секретар, Й. Вишневецький — скарбник, І. Олексишин — кулькурно - освітній референт, М. Алексевич — організаційний референт, Іван Кедрин Рудницький і В. Сім'янців — члени Управи — П. Постолюк і С. Кондрат — заступники. Контрольна Комісія: д-р Третяк, д-р В. Рудницький і Михайлів, заступник — І. Данкевич. Товариський Суд — ген П. Самутин, М. Козловський, С. Гнатківський і заступник П. Калиновський. Крайова Рада Воєнного Хреста — д-р М. Рибак, М. Каплистий і В. Мацьків.

З уваги на 25-річчя Української Повстанської Армії, що її святкування включено в цей З'їзд, доповідь на цю тему виголосив Юрій Лопатинський.

(Закінчення на стор. 3-ій)

УККА ТА ПОЖЕРТВИ НА ЙОГО ЦІЛІ ЗВІЛЬНЕНІ ВІД ОПОДАТКУВАННЯ

Плян дальшої акції та звіти комісій і президента були предметом чергових нарад Екзекутиви УККА

Ню Йорк. — Український Конґресовий Комітет Америки та всі пожертви, що їх складають громадяни на його працю тепер звільнені від федерального податкування. Про це рішення повідомила Податкова Служба Державної Скарбниці ЗДА листом до УККА з 15-го травня ц.р., визнавши, що активність цієї центральної репрезентації американських українців є по своїй суті едукаційною. Заходи в цій справі робив з доручення Екзекутиви УККА вже від деякого часу адв. Іван Флис і про успішне завершення тих заходів він поінформував Екзекутиву УККА на її чергових нарадах, що відбулися минулої п'ятниці, 2-го червня ц.р. ввечері в приміщенні Наукового Т-ва ім. Шевченка. Наради, що ними проводив екзекутивний віце-президент УККА Йосип Лисогір, започатковано доповіддю проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького про теперішній стан української визвольної справи на тлі загальної ситуації в Америці і світі та про можливості і потреби нових акцій УККА для допомоги тій справі. Доповідач зокрема зупинився на ситуації, яку витворює криза на Близькому Сході та на можливостях її наслідків. Рекомендував зокрема ряд акцій на терені Об'єднаних Націй. Над доповіддю проф. Смаль-Стоцького відбулася широка дебата. Багато уваги приділено заходам Консолідаційної комісії для полагодження суперечностей з частиною громадських організацій і установ, які на останньому Конґресі відмовилися від участи в керівних органах УККА, залишаючись в його системі та зорганізувавшись в Комітеті Громадської Єдности. За комісію звітував її голова Йосип Лисогір, інформуючи про спільні наради та про обмін листами. Звітодавець закінчив свій звіт згадкою, що Комітет Громадської Єдности, у відповідь на листа Комісії з 17-го травня поінформував листом з 25-го травня, що в червні лист УККА буде предметом розгляду та відповідних решень КГЄ. Й. Лисогір та інші члени Комісії, зокрема д-р Степан Ворох, висловили надію, що справа суперечностей буде вже тепер остаточно полагоджена. Голова Комісії УККА для зв'язку з Американським Представництвом Державного Центру УНР, Антін Батюк, інформував про відбуті наради з цим Представництвом та про рішення скликати в суботу, 10 червня ц. р. о год. 5-ій по полудні в приміщеннях Українського Інституту Америки наради представників усіх крайових організацій з метою створення Загально-громадського Комітету для підготови і переведення ювілейних святкувань у 50-річчя Великої Української Національної Революції та відновлення Української Державности. Д-р Матвій Стахів звітував за Комісію публікацій та інформації, а д-р Степан Ворох за Спеціяльну Комісію для полагодження опротестованих загальних зборів Відділу УККА у Філядельфії. Скарбник УККА д-р Ярослав Падох ззвітував про стан каси та акцію збірки фондів, а адв. Іван Флис — як уже згадано — про важливе досягнення, що ним є звільнення УККА та пожертв на його цілі від оподаткування. Відтепер, усі наші громадяни зможуть виключати від оподаткування свої пожертви до Народного Фонду УККА. Серію звітування закінчив президент УККА проф. Лев Добрянський інформаціями про його акцію у Вашинґтоні.

„Запорожська Січ", 155-ий Відділ УНС відсвяткував бенкетом 60-ліття

Перт Амбой, Н. Дж. — Товариство „Запорожська Січ", 155-ий Відділ Українського Народного Союзу в Перт Амбої, Н. Дж. відсвяткував 60-ліття свого існування бенкетом в залі УНДому. На цьому бенкеті одержали довголітні члени „Запорожської Січі" почесні грамоти з рук головного предсідника УНСоюзу Йосипа Лисогора, якому асистували в цій церемонії заст. гол. предсідника Володимир Сохан, головна радна Анна Дубас, предсідник 155-го Відділу Микола Степась і секретар Відділу Михайло Фединишин. Цими довголітніми членами, які одержали грамоти, були: Теодор Гавриш, Микола Колодій, Дмитро Вовк, Дмитро Федчишин, Михайло Шляхетка, Микола Олійник, Бенедикт Кардаш, Олена Хомер, Анна Обшарна, Іван Бойко, Антін Сидор, Іван Ситник, Марія Маслій, Анна Ваверчак, Марія Дригинич, Марія Колодій, Анна Козак, Агафія Білинська, Катерина Леман, Марія Висоцька, Осип Андрусечко, Розалія Гавриш, Марія Масник, Іван Чабрак, Катерина Чабрак, Меланія Шляхетка, Анна Ковальська, Агафія Ґураль, Домініка Ґурняк, Павло Пиріг і Степан Савка. Довголітній членкині Варварі Кардаш, яка померла напередодні бенкету, була теж приготовлена грамота. Після бенкету всі учасники святкувань відвідали тіло покійної у похоронному заведенні.

Бенкет відкрив предсідник Відділу Микола Степась, передавши провід бенкетом секретареві Від. Михайлові Фединишинові. Молитву на початку і при кінці бенкету провів о. совітник сотн. Дмитро Федасюк, який також виголосив під час бенкету привітальне слово. Майстер церемонії Михайло Фединишин привітав на початку гостей з Головного Уряду УНС, та дружини гол. предсідника Марію Лисогір і заст. гол. предс. Неонілю Сохан, як теж понад 100 членів Відділу. Він прочитав привіти від єпископа Ярослава Ґабра, члена 155-го Відділу УНС, та бувшого пароха Перт Амбою о. Михайла Федоровича, після чого переповів коротко історію прапора „Запорожської Січі", який відновила членка Бронислава Кічула. Його, поновно посвяченого в дні бенкету, передав гол. предсідник Йосип Лисогір предсідникові Відділу Миколі Степасеві.

Короткі привіти виголосили: Теодор Гавриш і Микола Колодій — найстарші члени Відділу, касир Микола Галушка, довголітній урядовець і б. секретар Іван Будняк, Михайло Гурняк, Володимир Гонимар, Іван Фединишин, Василь Папаца, яко-

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid ot the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Війна

Ізраїльсько-арабська війна не є ніякою несподіванкою, коли базуватись на досвіді історії: в ненормальних міжнародних відносинах, сповнених взаємною нетерпимістю, ворожістю і затяжних територіяльних конфліктів, вибух війни є річчю цілком логічною. Коли не існує ніякого міжнародного апарату, який міг би авторитетно й арбітрально розв'язувати такі проблеми, як ось з'єднання Німеччини, з'єднання Кореї, з'єднання В'єтнаму, переведення плебісциту в Кашмірі в Індії, успішно ґарантувати права турецької меншини на Кіпрі, прикоротити експорт комуністичної революції з Куби — то, очевидно, війна завжди можлива в кожному з тих запальних пунктів. Вона зокрема можлива й неминуча, як довго світ поділений на вільний демократичний і рабовласницький комуністичний.

Між Ізраїлем і його арабськими сусідами завжди, від постання ізраїльської держави існував стан війни, — або в його гострій гарячій формі, або у формально-правному вигляді, із неґацією Ізраїлю арабами з бойкотом і актами терору збоку арабів та військових „відплатних" рейдів збоку Ізраїлю. Вина у теперішній новій війні на Середньому Сході виключно за Москвою, яка від років пляново і свідомо цькувала арабський світ проти Ізраїлю, озброювала арабів та не тільки вибухові війни не протидіяла, але виразно до неї заохочувала. Вина за тією провізорією, яка настала після другої світової війни, а провізорією, в якій ролю нацистської Німеччини перебрав большевицький СССР, як палям війни. Ніхто не думав перед першою світовою війною, що вона вибухне з приводу вбивства архикнязя Франца Фердинанда у Сараєво, — ніхто не думав, що Данціґ стане безпосередньою причиною другої світової війни. Це були тільки зачіпки, тільки краплини, що перелили чашу. Причинами були глибокі конфлікти, що їх легковажив тодішній міжнародний політичний світ.

Теперішня війна на Середньому Сході може скінчитись так швидко, як вона почалась, а може й огорнути полум'ям знову ввесь світ. Пророки, які твердили, що „війни більше не буде", дістали доказ, що війни будуть до того часу, поки існуватимуть людські пристрасті й суперечні інтереси держав.

Активна політика Москви

Одним із найбільш характеристичних та найприкріших моментів сучасної міжнародної ситуації є активність політики Москви і пасивність політики Заходу, зокрема Америки, яка тільки достосовується до кожночасної ситуації, створюваної Москвою, і веде політику оборонну. Навіть такі ніби великі конструктивні задуми, як Атлантійський Союз (НАТО), доктрина Трумана й ціла система оборонних бльоків, створена за президентур Трумана й Айзенгавера, з теорією „політики стримування" — це були насправді тільки дефензивні акти в реакції на офензивну політику Москви.

Сьогодні ситуація така, що Москва розбудувала у широкому світі цілу сіть таких „союзників", підлеглих своїй волі виконавців, що в будь-котрий вигідний для неї момент можуть у різних пунктах земної кулі створювати конфлікти, завдаючи найбільших турбот передусім Америці. Послаблення вільного світу внаслідок резиґнації Британії з її великодержавницької ролі та політики сепаратизму й ізоляціонізму французького президента де Ґолля тільки заохотило Москву зайняти таку вигідну позицію. Східня Німеччина й Східній Берлін, Північна Корея, Куба, Північний В'єтнам, Єгипет і Сирія — все це „суверенні" держави із „соціялістичними" диктаторами, які залежать від Москви політично й мілітарно. Кремлівські правителі надзвичайно зручно вміли використати амбіції тамошніх малих диктаторів і створити враження, начебто вони сприяють національним інтересам даних країн.

Джан Ф. Кеннеді думав покласти край тій грі Москви, коли полетів був до Відня переконати Хрущова, щоб Совєти відмовились від принципу „визвольних рухів" і „визвольних воєн" і переставились на рейки міждержавного співіснування. Хрущов, очевидно, таку суґестію відкинув, а його наступники успішно ведуть дворейкову політику: назверх „співіснують" з ЗДА, а за кулісами озброюють, фінансують і нацьковують щораз інші країни — проти Америки. І тому тепер Косиґін запевнив у своєму листі до Джансона, що СССР „не хоче війни", але водночас запевнив Нассера, що підтримає його у поході проти Ізраїлю.

І ця трагічна забава буде продовжуватись доти, поки Америка не припинить співіснувальних залицянь і не перейде до активної політики, яка спричинювала б Москві великі турботи. Тільки тоді Москва почне шанувати Вашинґтон і перестане легковажити його.

Микола Бараболяк

КОМУНІКАЦІЇ — ОСНОВНА СПРАВА

(1)

Меклюгенові ідеї

Не буде перебільшенням звести більшість труднощів нашого громадського, політичного, а то й особистого життя до невміння комунікуватись. Коли б ми знали, як комунікуватись, сприймати й аналізувати думки інших і реаґувати розумово, ми уникнули б багато невдач нашого національного буття.

Тому всякому, хто доцінює вагу духової комунікації та її вирішальний вплив на громадське і особисте життя, радимо перестудіювати, коли не всі твори Маршала Меклюгена, то хоч синтезу його думок у творі „Андерстендінґ мідія". *)

Думки Меклюгена можуть видаватись декому парадоксальними, навіть іноді незрозумілими і непослідовними, можна теж із ними у дечому не погоджуватись. Але єдна величезна користь із його книжки: вона змушує кожного вдуматись і вжитись в електронічну епоху, у якій нам судилося жити. А це конечно.

Розуміти епоху — значить розуміти засоби комунікації доби, каже Меклюген. Епоха механіки поширила вплив людини фізично, піднесла її літаком угору. Електронічна доба поширила засяг людини не тільки у простір, але — що важливіше — видовжила її чуттєву і нервову систему далеко поза дотеперішні межі і сподівання.

Були і є різні засоби комунікації: казане слово, писане слово, друкарська машина, газета. Усні, образові, абеткові, друкарські, а недавно прийшли електронічні. Ці останні зробили революцію в системі духової комунікації. Знаряддя комунікацій стало само по суті посланням — „месідж".

Ця думка, що засіб комунікації — це щось більше як знаряддя, а саме „месідж", це провідна думка філософії комунікацій Меклюгена. Що електрика це по суті комунікація, ми готові повірити, коли бачимо, як вона виписує вістки на вершках хмародерів. В інших обставинах нам важко сприйняти цю думку. Але незалежно від того, як ми реаґуємо на те основне твердження Меклюгена, мусимо признати, що електронічна доба — це доба, яка вимагає переоцінки дотеперішніх понять, що з ними ми зжились.

Комунікації і духовість

В кожній культурі можна відкрити домінуючу матрицю комунікацій, що витискає перманентне тавро на культуру епохи. Кожна зміна в технології комунікацій приносить нові форми комунікацій, а найважливіше — прискорює комунікації. Кожне прискорення ж змінює нашу духовість, отже є тому по суті самою „месідж". Світелко, що його вживає хірург при операції мозку чи серця, є „комунікацією", бо приносить вістку.

Ми керуємо засобами комунікацій, але ще більше вони керують нами, спрямовуючи наші діяння в означеному напрямі. Друковане слово в політиці і праві у Франції згомоґенізувало французьке суспільство і зробило його здатним до революції. В Англії до революції не дійшло, бо традиція неписаного права не ввела в суспільство тої однорідности ідей, а радше навчила їх жити компромісами із-за неясности ідей права.

Та ця правда, що комунікації формують духовість суспільства, не була ніколи такою яскравою, як в електронічну добу, відколи людина стала вживати електронічних засобів духової комунікації.

Коли б ми могли завернути назад, може б проголосували, що не хочемо телевізії. Але воно є й буде, і як би ми не боролись проти його впливу, нічого не вдієємо. Електронічна технологія опанувала нас. Правда, вона поширила наші чуття і нерви, але ми стали водночас її невільниками. Кожний контакт з нею просякає нас, свідомо чи несвідомо, і хоч індивідуально ми можемо вивволитись з-під її впливу, як цілість, як людство, чуємо її імпакт на нас.

Це зле і добре. Добре, бо ніякі китайські чи берлінські мури не є перешкодою для того впливу. Цей вплив особливо потужний на суспільства нижчої культури, що для них комунікації друкарського характеру не мають великого значення, а для яких слухові засоби доступніші й переконливіші. Той гіпнотичний вплив електронічних комунікацій діє також і перетворює людей, які не можуть мати доступу до деяких друкарських комунікацій, вони для неї заборонені.

Отже, людина, будуючи електронічні апарати, перебудовує водночас себе з добрими і злими наслідками.

„Холодне, гаряче"...

Одне з цікавих спостережень Меклюгена — це поділ засобів комунікацій на „гарячі" і „холодні". Комунікація є холодна, коли не вимагає нашої активної участи в ній. Телевізія є „холодною" комунікацією, бо навіть коли дивились ми на вбивство Освалда, то сприйняли образ радше холодно. Радіо, вічеве слово є „гарячим" засобом, бо аґітує, викликає нашу реакцію, робить нас співучасниками комунікації. Холодні засоби викликають більше розумову реакцію, коли „гарячі" більше емоціонують.

Ми згадуємо про те „холодне, гаряче" не тому, що Меклюгенів поділ у комунікаціях має аж таке істотне значення, а тому, що хочемо пізніше нав'язати до того поділу погляд на деякі наші українські „гарячі" і „холодні" засоби комунікації і зайняти становище до їхньої вартости.

Комунікації в дії

Засоби комунікації були завжди по суті самою комунікацією („месідж"), незалежно від того, в якій формі вони проявлялись.

У старовину, наприклад, колесо, кінь і папірус були такого роду комунікаціями. Структуральні зміни, які ці комунікації внесли в суспільство, можна схопити ось так: уперед прийшло село, що виросло з селища ловців і рибалок. Далі, для збільшення безпеки за огорожами виросло місто. Відтак, коли візьмемо за приклад Рим, через колеса і папірус Рим поширив владу не тільки на грецькі міста, але й далеко на північ. Коли ж ці комунікації перервались (Меклюген каже, через перерву в доставі єгипетських папірусів), на півночі створились нові периферійні осередки, що їм допомогли розвинутись достави китайського паперу, а відтак Ґутенберґ.

Прискорення в комунікації (колеса, кінь) приносять завжди суспільні і політичні зміни. Зразу це інтеґрація. Прикладом такої інтеґрації завдяки поширенню і прискоренню комунікацій може бути також ріст Москви. Але цей процес інтеґрації іде тільки до певного пункту.

* Marshal Mc Luhan: "Understanding Media: The Extension of Man". Найдешевше у McGraw-Hill Paperbacks, $1,95. Меклюген був директором Централі Культури і Технології Торонтського Університету. Цього року переходить на працю в Фордгемському університеті, де керуватиме дослідчою роботою в ділянці комунікацій. Є признаним авторитетом у ділянці духових комунікацій.

Василь Ніньовський

ШЛЯХОМ СТАРШОГО СТУДЕНТА

Часто читаємо в українській пресі про нашу студентську молодь, про її успіхи, наукові ступені тощо. Звичайно про ті чи інші досягнення пишуть не самі студенти, а хто інший. Автор цих рядків дещо відхилиться від загальноприйнятого звичаю публікацій, бо йому, віком підтоптаному новоспеченому маґістрові, важливий не лише успіх, але також методи, умовини праці та атмосфера, що уможливили це скромне досягнення.

Кожний студент, що зберігає свій маґістерський диплом у рамках під склом, напевно пригадує всі клопоти, турботи та хвилювання, пов'язані з вибором маґістерської тези, погодження її з професором - наглядачем та самим процесом праці.

На професорові - глядачеві й на студентові тяжить неоднакова відповідальність: перший слідкує передусім за тим, щоб в оригінальній тезі проявилась поглиблена думка в науковому розумінні, а другий повинен докласти всіх зусиль, щоб задовольнити академічні вимоги і при тому набрати досвіду та ширшого знання для самостійної праці.

Безперечно, часом може створитися досить прикра ситуація — конфлікт чи розбіжність між професором-наглядачем і студентом. Одною з причин такого конфлікту може бути незгода характерів, одностороннє знання наглядача або слабка підготова студента.

Досвідчений наглядач з науковою ерудицією та педагогічною практикою своєчасно визначить знання та душевну настанову студента і ніколи не допустить до конфлікту. Тому студенти-випускники напевно з приємністю згадують проф. О. Старчука — голову Славістичного Відділу Альбертського університету в Едмонтоні, Канада.

Кожному студентові, а головно випускникам, необхідна добра бібліотека із джерелами з ділянки його наукової праці. І знову треба записати на рахунок невсипущої праці проф. Старчука розбудову славістичного відділу університетської бібліотеки. Почавши вісімнадцять років тому, з кількох книжок та 50 долярів проф. Старчук зумів добитися того, що в бібліотеці, в славістичному відділі, є тепер коло 12,000 книжок, крім періодичних видань та мікрофільмів рідкісних наукових публікацій, а грошова дотація перевищує початкову в чотириста разів.

Україністика в славістичному відділі заступлена приблизно 5000 книжками, включно з бібліотекою ім. Р. Ґонсета, науковця українського роду, якою піклується та якій фінансово допомагає п. Ірина Ґонсет з Каліфорнії.

Треба підкреслити, що студії для осягнення маґістерського ступеня нелегкі, особливо тоді, коли старшу людину, нарівні з молодими студентами, навантажують університетськими предметами, а крім того доручають викладати два курси для інших студентів. Одначе, мила атмосфера та наукова готовість професорів до співпраці сповнюють вас новою силою волі та бажання осягнути навіть і високі оцінки.

Проф. Терентій Карлтон, ще молодий шотляндець-канадієць, що під впливом проф. Андрусишина (завдяки йому в Саскачеванському Університеті українська мова була введена вже в 1945 р.) та адвоката Ю. Стечишина (його підручником української граматики користуються викладачі в Альбертському університеті) набрав любови до української мови й поглибив знання (студіював також у Варшавському університеті) так широко, що в цьому студійному році читав лекції на найвищому українському лінґвістичному курсі, беручи до уваги фонеміку та морфологію в порівняльному і історичному аспекті.

Можемо бути певні, що україністика в Альбертському університеті набере відмінного, модернішого обличчя та більшого значення в науковому розумінні при такій обсаді викладачами, як проф. О. Старчук — курс про Шевченка; проф. І. Зуєвський — курс про Франка, Л. Українку та загальна українська література і проф. Т. Карлтон — українська лінґвістика та граматика. В новому університетському році 1967/68 в Славістичному Відділі Альбертського університету працюватиме шістнадцять студентів над маґістерськими дипломами, в тому числі два над докторськими дисертаціями в ділянці славістичної лінґвістики.

Леся Лисак

НЕ ВІРЮ, БРАТЕ...

Не вірю, що ми колинебудь зустрінемося з тобою, Ростиславе. Комуністична партія навряд чи вишле тебе вдруге за океан. Те, чого від тебе вимагали, висилаючи сюди, ти вже виконав. До твоєї збірки поезій „Ватра" увійшов цілий ряд віршів, написаних так, як цього вимагає партія. Це — вірші про життя в „капіталістичній" країні — Канаді і про нас. Ось лежить вона, ця збірка, розгорнена саме на сторінці з памфлетом „Ресторатор-людоїд". Цікаво, до якого українського ресторану в Канаді ти заходив, Ростиславе, щоб про заокеанських „підляків" читали у твоїх поезіях ті, що на рідній землі...

У нас колись казали: „Мурин зробив своє — мурин може відійти". Можливо, цей вислів тобі не подобається, бо він, правду кажучи, неделікатний, але він прийшов мені на думку, коли читала твою „Ватру". Ти виконав на сто відсотків замовлення партії, яка дала тобі „путьовку" і гроші на дорогу. Ти представив свої враження з цієї подорожі точнісінько так, як партії треба. Зрештою — ти дістав за щось орден „Знак пошани". Значить, тобі довіряють. Інакше — чи дозволили б тобі поїхати поміж „панів підляків"?

Повір, мене зовсім не дивує те, що на першій сторінці твоєї збірки пишається панегірик, в якому ти звеш партію „першопричиною всіх причин, яка дає крила", звеш партію „хлібом, серцем, розумом, кров'ю". Кожний совєтський поет, навіть ті, більші від тебе, так мусіли й мусять починати. І мені здається, що навіть совєтським цензорам надокучило читати й схвалювати до друку такі „поезії". Зате, навіть при великому напруженні уяви, трудно повірити у леґенду про Леніна, яка, за твоїми словами, постала на галицькій землі. Цікаво, хто тобі її розказував? Про те, як по галицькій землі проходив Ленін, і як галицькі селяни ділилися з ним шматком гливкого хліба. Мені стають сльози в очах, коли читаю про гливкий шматок хліба і про переднівки. Та вони вмить зникають від запевнення Леніна, що „прийде час, коли зникнуть межі і переднівки". Ленін, мабуть, таки був „пророком": галицькі межі і переднівки зникли, але появились колгоспи і зник хліб. Не вірю, щоб ти про це не знав, Ростиславе...

Не вірю, що коли б ми — уявім собі! — зустрілися, ти хотів зі мною про це говорити. Ти не міг би. Бо як виявити нельояльність супроти партії, яка послала тебе подивитися, як живуть „буржуазні націоналістичні недобитки". Зрештою, є ще інша, важливіша від льояльности, причина: це — закон самозбереження. Ясно, що ти хочеш жити, Ростиславе. Ясно, що не хочеш наражати себе на загрозу смерти. Зрештою, ти й так не надто певний, що завжди будеш у ласці партії. Всі ми знаємо, що її напрямні часто змінюються. Навіть, якщо ти дуже обережний, тобі можуть закинути якийсь „злочин", і тоді ти зазнаєш того самого, чого зазнав не один совєтський поет і письменник...

Так, я вірю, Ростиславе, що не кожний поет може бути Василем Симоненком. Він міг, а ти не можеш. Він мав відвагу, а ти її не маєш. Зрештою, щоб чимсь пожертвувати — треба вірити в доцільність жертви. Це вже справа переконань.

А проте, я не вірю, щоб тобі легко писалися ці вірші про нас за океаном і про країну нашого поселення. Ця твоя поема про Ніяґару — вона мусіла коштувати тобі чимало зусиль. Поет, якому вільно писати те, що він бачить і відчуває, не мусить мозолитися так, як ти. Ти мусів таки добре намучитися, щоб у кипучому вирі водоспаду та в мокрій мряці над ним побачити „капіталістичне пекло", і атомовий гриб, і піч Освєнціму і... хрест Ку - Клукс - Клану...

Але вірю, що коли ти вдома, за закритими дверима, розказував своїм рідним про заокеанський край і про цей „капіталістичний" водоспад — твоя розповідь була дещо інша. Бо під шкірою комуністичного поета, та ще й орденоносця — таки залишається людина. Людина, що написала поезійку „Тернина", де „у Тернополі і вечір, і зорі, і став", де промовляло серце... Серце, а у серці почуття краси. І відчуття рідного. Так, як рідними є ті, що їх зродила одна земля.

Не вірю, Ростиславе, що тобі легко бути совєтським поетом. Мене вчили, що поезія — це розмова з Красою. А тобі треба раз-у-раз кидати Красі в обличчя болотом.

Почалася війна...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

контролі над тіранською протокою і затокою Акаби. Ізраїльський Амбасадор в Об'єднаних Націях Ґідеон Рафаель відчитав єгипетські заклики й накази, в яких говориться про „святу війну" проти Ізраїлю та про „зметення" ізраїльської держави.

Однаково ізраїльський міністер закордонних справ Абба Ебан, як військовий міністер генерал Моше Даян заявили, що Ізраїль не має на цілі будь-які територіяльні здобутки, а тільки пролamання ворожої бльокади.

Щодо воєнних дій, то обидві сторони говорять про свої перемоги. За офіційним ізраїльським повідомленням збито 374 ворожих літаки, з того числа 286 єгипетських, а решту — сирійських і йорданських. Ізраїль признається до втрати 19-ох літаків. Ізраїльський комунікат повідомляє про швидкий похід вперед ізраїльського війська в пустині Гази та про зайняття кількох тамошніх місцевостей. Західні звітодавці потверджують початкові успіхи однаково ізраїльського летунства, як наземних військ. Однак деякі ізраїльські міста, наприклад Єрусалим, були обстрілювані арабськими гарматами, головно збоку Йорданії.

Остаточно Раду Безпеки Об'єднаних Націй відкладено до вівтірка 6-го червня, 11.30 перед пол., з тим, що її голова просив всіх членів Ради Безпеки явитись на годину раніше для неофіційних розмов. Ситуація є — як стверджують члени Ради Безпеки — „хаотичною" і „збентежливою". Речник Державного Департаменту заявив, що ЗДА зберігають покищо „невтральну" позицію. Коментатори з'ясовують, що ЗДА не заявляються покищо за ніякою стороною, щоб зберегти ролю посередника. Микола Федоренко від СССР заявив, що він чекає „інструкцій" з Москви. Він ніби також не хоче доводити ситуації до небезпечного пункту, коли ЗДА й СССР можуть зайняти взаємосуперечні непоступливі позиції.

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

РОДИННА ХРОНІКА З ЖИТТЯ ПОДІЛЬСЬКОГО ДУХІВНИЦТВА МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ

Частина друга.

ПРІСЯ

(24)

Янкель поглядав через пліт на те все, дивувався, переймався пошаною до своєї сусідки і все повторював: — „Ну, я старий чоловік, а такої пані ще не бачив".

Одного дня прийшов до Пріcі кур'єр від суду, приніс якусь „бумагу" і казав її підписати.

Пріся читати не вміла, отже пішла разом з кур'єром до суду, щоб довідатися, в чому річ, бо боялася підписувати невідому їй „бумагу". І довідалась там, що аґент чи посередник, який продав їй дім, подав заяву до суду, що він дійсно продав той дім пані Г. за смішно низьку ціну лише тому, що продавав його „на злам", без землі та без садиби, а тепер довідався, що пані Г., замість увільнити площу, зайняту будовою, ремонтує її так, ніби збирається посідати не приналежну їй садибу. І він і пані Г. мають на папері умову про продаж дому, і в тій умові ніде не написано, що земля чи навіть її частина була продана. Умову перевірив і затвердив нотар з усіма підписами і при свідках.

Коли зміст „бумаги" пояснили Прісі, то ніякі слова, ніяке перо не могли б передати враження, яке справив він на її спокійну, справедливу, але одночасно палку савинецьку вдачу.

Само собою, Пріся злякалась, але й обурення її було таке бурхливе, що вона негайно заявила, що як треба, то піде, хоч і пішки, до самого царя, але не дасть негідникові та обманцеві обкрасти своїх дітей з останніх сирітських грошей.

Молода, гарна, енерґійна пані сподобалася всім у канцелярії суду, але дехто сміявся з цієї пригоди, бож що вона може зробити супроти того, що написав, затвердив нотар і підписала вона сама?

Пріся спитала урядовців, хто в місті є найстаршим. Їй сказали, що власне тепер призначено нового градоначальника, але це діло йому не підлягає, це діло суду. Вона звичайно може подати відклик, але формально це діло згори програне.

Пріся того не слухала. Сказала, що знайде правду, бо вірить, що правда ще є на світі. А її діло правдиве.

Спитала, де урядує градоначальник, і в страшному хвилюванню пішла до його канцелярії.

Раніше в місті найпершою особою був городський голова. На цю посаду вибирали когось з видатних місцевих людей, що знав усі відносини і всі місцеві справи. Але російський уряд, бажаючи завести свої порядки і „на кресах" держави, почав на вищі посади призначати своїх людей, здебільшого колишніх військових у старшому віці. Такий пенсіонований полковник дістав призначення на посаду градоначальника до Літина. В канцелярії колишнього городського голови, якою тепер мав керувати новопризначений градоначальник, думали, що напевне цей вояка не буде цікавитися цивільними вправами, і все йтиме по-старому.

Коли з'явилась Пріся, вони навіть не хотіли доповідати градоначальнику про таку дрібну цивільну справу, яка власне до нього не належить. Але Пріся вимагала, щоб її допустили до самого градоначальника, не хотіла слухати ніяких резонів, сказала, що буде чекати доти, аж поки він її не вислухає.

Пріся ввійшла до кабінету. Вона чула, як усі в канцелярії називали його „високоблагородієм", отже й почала:

— Ваше високоблагородіє, — але від страшного хвилювання у неї мимохіть бризнули сльози з очей. Якось все таки вимовила: — я прийшла до вас шукати правду.

— В чом дєло, барыня? Прошу вас, успокойтєсь. Ми всєгда і всздє боролісь за правду.

Пріся, почувши ласкавий голос, почала розказувати свою справу. Як її чоловік-священик помер два місяці тому від холери, як вона залишилась сама з дітьми і за останні гроші купила старий, обдертий дім, щоб мати хоч дах над головою. Як той дім власними руками оправила, і при тому зняла рукавичку й показала свою порепану руку. Сказала, що має свідка на все, що посередник, продаючи дім, запевняв, що вона може в цій садибі держати корови, бо буде тут мати і випас, і воду під боком, і що власне задля цього вона й купила цю садибу. А сьогодні з суду їй принесли „бумагу", що той негідник хоче їй ту землю відібрати. Ту умову він сам написав навмисне так, що там говориться тільки про дім, а про землю нічого нема. Вона недосвідчена жінка і з шахраями ані з урядами ніколи ніяких справ не мала, тепер в суді урядовці ще й сміялися, казали, що її діло пропаще. І сльози знов набігли на очі від почуття тяжкої кривди.

Градоначальник вислухав те все дуже уважно. Пані справляла враження безумовно чесної і порядної людини. Коли він зрозумів, в чому справа, покликав з канцелярії секретаря і спитав:

— Хто цей аґент, що продав дім пані Г?

— Ето довольно тьомная лічность. За ним багато всяких справ в суді. Сутяга.

— Ну, як так, то дайте наказ вислати його негайно адміністраційним порядком з міста. Ми тут шахраїв терпіти не будемо.

— А ви, матушка, спокійно ідіть додому. Я вас не дам скривдити.

Пріся подякувала, як уміла, і пішла заспокоєна додому.

Звичайно, така подія рознеслася в малому провінційному місті з неймовірною швидкістю, і шанси нової обивательки значно піднялися. Місцеві люди знали цього сутягу, знали, що він жив з усяких підозрілих процесів, і старалися з ним не задиратись, бо було відомо, що в суді він має зв'язки, даючи кому слід хабарі. І раптом за таке мале й порівнюючи „невинне діло", в якому на папері усе в порядку, новий градоначальник вислав з міста старого обивателя адміністративно — то значить негайно і без суду.

З погляду місцевих урядовців, звиклих до старих порядків, це була непомірно велика і гостра кара.

(Далі буде)

Леонід Полтава

СВІТОВІ ПРОБЛЕМИ І АМЕРИКАНСЬКА ЗАКОРДОННА ПОЛІТИКА

Вашингтон. — Понад 400 журналістів, працівників радіо і телевізії з усіх стейтів взяли участь у Крайовій Конференції у справах закордонної політики американського уряду, скликаній Державним Департаментом на 22 і 23 травня 1967 р. Такі інформативні конференції для працівників преси та інших засобів інформації скликаються двічі на рік. Треба підкреслити, що Державний Департамент скликає журналістичний світ не для того, щоб скористуватися з права уряду і вказувати чи повчати журналістів, як вони мають трактувати урядові рішення, або як коментувати світові події. Справжнє і єдине завдання таких конференцій полягає в тому, щоб докладно пояснити сучасні завдання уряду, напрямні його зовнішньої політики і навіть спільно їх обговорити з тими, хто покликаний інформувати мільйони читачів, слухачів і глядачів про події, формувати погляди, виробляти громадську думку. Щоб мати змогу пояснити, треба самому все ясно уявляти. Тому на цих конференціях представники уряду після доповідей та інформацій — відразу ж відповідають на усні запитання зібраних журналістів, аби порушувані проблеми були справді „кристал клир", кришталево ясними, зрозумілими.

Разом у дводенній конференції взяли участь 34 представники Державного Департаменту. Вони — відповідальні за закордонну політику ЗДА, вони ж і співтворці тієї політики, що стосується і далекого Мозамбіку, і ще дальшого СССР.

У кулюарах Державного Департаменту — велетенської модерної будівлі, з внутрішніми дворами, скульптурами, водограями, — вже о 8-ій годині ранку в понеділок розпочалась реєстрація гостей, що злітались і з'їжджались звідусіль, зустрічали знайомих колеґ - журналістів, знайомились між собою, ділились останніми новинами. Між ними — Чарлз Фолц з „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" і Мервін Калб з СіБіЕс Нюз, Д. Вілліс із „Крищен Сайєнс Монітор" — розмовляє з проф. Романом Смаль - Стоцьким і о. ректором Константином Бердаром, нашими вашинґтонцями; д-р Володимир Стахів з дружиною знайомляться з головним редактором „Рідер'с Дайджесту" Роєм Гербертом, а д-р Володимир Душник, який прибув у товаристві працівника Державного Департаменту Мішел Ціплінського — знайомить з цим відомим нашим приятелем редакторів М. Дольницького, Володимира Мазура і автора репортажу. До нашої групи приєднується генерал у відставці Томас А. Лейн, тепер активний журналіст - колюмніст, приятель поневолених націй; згодом підходить редактор „Нового Русского Слова" в Ню Йорку д-р Марк Вейнбаум, який родом з українського Поділля. Тут є місце для всіх поглядів і для всіх мов, для представників багатомовної преси в Америці: крім англійської, чути литовську, білоруську, польську, еспанську — напевно кубинців... І ніхто не вбачає в цій багатомовній мозаїці „загрози" країні, скорше навпаки. Із справжнім пієтизмом розповідає про масову участь українців у молебні в Бавнд - Бруку якийсь молодий американський журналіст, довідавшись, що перед ним група українських працівників преси. Та в цей час поліцаї-контролери при входах до великої Західньої залі подали знак заходити. Була за кілька хвилин 9-та година ранку. І кожному з нас імпонувала ця, скажімо, англо - саксонська точність.

Про державні справи — у товариській атмосфері

Заля на яких 600-800 людей спадає амфітеатром вниз, де на сцені, задрапований блакитним кармазином, невелике підвищення з мікрофонами, збоку кілька стільців, а по кінцях сцени — зоряні прапори. Ліворуч великий напис ще раз нагадує, що кожен з присутніх може цитувати кожне слово, сказане кожним представником Уряду ЗДА, але ніхто не має права подати, хто саме персонально з них висловив ту чи іншу думку.

Тут, у великій і, одночасно, якійсь дуже затишній залі ми оплесками вітали державного секретаря Діна Раска та багатьох його співробітників; ставили десятки, якщо не сотні запитань, нотували відповіді; автор репортажу не раз забував про перо, вслухаючись у суть відповіді, бо — не забуваймо, що відповідали ж дипломати! — часом і американські колеґи, уродженці Ню Йорку чи й самого Бостону, мусіли добре вдуматись, щоб не помилитись. Важкі, жорстокі цифри людських втрат у В'єтнамі перепліталиcь із далеко важчими і загрозливішими даними про „експльозію приросту" людства та понурими передбаченнями фахівців, що примара голоду ось - ось повисне над світом, навіть без так зв. „комунізму", якщо людство не засукає рукови і не мобілізує само себе до продуктивної, дуже продуктивної праці. І тут же в залі, де члени американського уряду знайомили журналістів з найскладнішими проблемами закордонної політики нашої велетенської, могутньої в усіх відношеннях, країни, — заля не раз і не двічі здригалась від сміху, бо більшість із доповідачів мали такий сенс гумору, якому дійсно можна позаздрити (особливо ж після деяких українських, занадто насуплених, зборів).

Наведу один із почутих там з уст відповідального працівника Державного Департаменту анекдотів:

„Серед ночі хтось телефонує: — Потрібна негайна допомога! — Що сталось? — У нас на підлозі вже два інчі води!.. — Всього два інчі? Так це ж невелика проблема! — Так, але ми на другому поверсі!.."

На такі й подібні „джовки" заля, очевидно, реагувала веселим сміхом, та потім доповідач, чи модератор на панелях, зручно скеровував увагу присутніх на ще складніші проблеми, справедливо враховуючи, що хвилина - дві відпруження надовго сприяють дальшій напруженій праці.

На застелених килимами проходах між кріслами стоять з мікрофонами в руках по кілька панночок. Людського голосу в такій великій залі ніхто без посилення не почує. Коли приходить час ставити запитання, досить підняти руку, як у вашій долоні вже опиниться мікрофон. Так і запитання, і відповіді чують всі, але немає часу думати про людську винахідливість, про Едісона, про Марконі, про ґльобальний телевізійний зв'язок, який можна дуже по-різному використати, як, зрештою, все, — на добро і на лихо...

Основні думки, дані та принципи

Годі переповісти „одним словом" наслідки дводенної, дійсно напруженої, праці, занотувати безліч даних, часом навіть передати складні плетива дипломатичної думки. Та й фізично не було змоги побувати на всіх засіданнях - панелях, яких — крім основних доповідей для всіх присутніх, — було за той час 9, і котрі відбувались у різних приміщеннях Державного Департаменту, а деякі й поза тією будівлею. Ось перелік окремих комісій - панелів, з доповідями двох - трьох представників уряду, запитаннями і обговореннями проблем: „Сучасна Африка", „Проблеми міжнародної торгівлі", „Напружене становище на Близькому Сході", „Европа і західні союзники ЗДА", „Оперативний центр", „Тренування дипломатів для закордонної служби", „Справа непоширення ядерної зброї у світі", „ЗДА і країни Латинської Америки". Понад 150 журналістів і кореспондентів радіо та телевізії брали участь у комісії - панелі „Европа і західні союзники ЗДА", на якому був і автор репортажу.

Державний Секретар Дін Раск у розмові з українською групою на прийнятті для працівників преси у приміщенні Державного Департаменту 22-го травня 1967 р., в залі Джана Квінсі Адамса. Зліва: *д-р Матвій Стахів („Народна Воля"), Володимир Мазур („Українське Народне Слово"), п-ні Гражина Крівіскас („Драуґас" — литовський щоденник у ЗДА), державний секретар Дін Раск, д-р Володимир Душник (видання УККА), Леонід Полтава („Свобода"), п-ні Селі Стіл (журналістка з Вашинґтону); пан і пані справа — не ідентифіковані.*

Нижче — деякі дані, твердження і ствердження, занотовані на Конференції Державного Департаменту; подаю, як кажуть, без коментарів, залишаючи ту ділянку праці читачам:

— Комунізм, як ідеологія і як вчення, не став релігією, він уже в процесі відмирання, роздроблення і занепаду. Вже не існує єдиного комуністичного центру, в розумінні однієї держави, і навіть згруповані комуністичні країни виявляють дедалі більші тенденції до „розгрупування" та відходу.

— Уряд ЗДА прагне і працює для світового організованого миру, враховуючи, що мир у нашому розумінні, і мир у комуністичному розумінні — це два різні поняття. Закордонна політика американського уряду скерована на створення стабілізації у світі, на допомогу молодим країнам, які почали розвивати свою економіку, та на охорону невідкличного права кожного народу по - своєму, суверенно розпоряджатись власною долею.

— Як колись людина усвідомлювала себе спочатку, як члена родини, потім, як члена роду, племени, народу, нації — так тепер народи світу дедалі більше усвідомлюють, що всі ми живемо на одній плянеті Землі, і тому необхідна співпраця — конструктивна і творча, базована на праві й законності.

— Ядерна, або нуклеарна зброя перейшла межі загрози і обертається у своєрідного охоронця миру в світі, тому уряд ЗДА розпоряджає великою кількістю такої зброї — в ім'я миру.

— Створення ОН по війні, навіть при недосконалості такої організації, є одним із досягнень; створення і роля НАТО виявились наскрізь позитивними; так зв. „Кеннеді Раунд" принесе велику економічну користь багатьом народам, а економіка — підставова база політики.

— У змаганнях за кращий світ не можна неґувати ролі національно - визвольних рухів.

— Якщо ЗДА заберуть дві бригади своїх військ із Західньої Европи, то це не відіб'ється на потужності НАТО і їх можна буде перекинути в швидкому часі назад, на випадок потреби. Було б, самозрозуміло, побажаним, щоб і СССР вивів також частину своїх військ із Европи.

— ЗДА не визнають приєднання Балтійських країн до СССР (відповідь на запитання).

СССР змінив тактику, але, як комуністична країна, не змінив своїх завдань і цілей щодо Заходу, всього вільного світу.

— Війна у В'єтнамі та ускладнення між Ізраїлем і арабським світом — ускладнюють відношення між ЗДА та СССР.

— Совєтський Союз повинен усвідомити і знати, що він нічого не досягне у В'єтнамі силою, як нічого не досягнув силою в Берліні. Це стосується і кожної іншої країни світу. Відносно СССР і його сателітів: „До нашої політики належить робити все можливе, щоб заохочувати до еволюції в комуністичному світі в напрямку національної незалежности і відкритого (вільного) суспільства".

— Відносно Африки і комунізму: комуністичні сили діють там проти закону часу, проти логіки і проти історії.

— Так зв. культурна революція в комуністичному Китаї скерована, в першу чергу, проти СССР. Китай підкреслює, що СССР — це не союз вільних республік, а продовження Російської царської імперії. В самому СССР погане відношення до китайців походить ще з часів завоювання частини території Руси монголами.

— Завдяки всебічній могутності ЗДА та союзникам ЗДА нині втішаються свободою і розвитком після другої світової війни: Греція, де комуністи збирались захопити по війні владу, Берлін, Конго, Домініканська Республіка, Південна Корея, а нині на черзі — В'єтнам.

— Совєтська індустрія відстала від розвитку американської на яких 25 років, сільське господарство — на яких 50 років.

— Ще в Берліні СССР побачив, що ЗДА мають терпеливість, але не безконечну.

— До 50-річчя совєтської влади СССР приходить без двох імен: Сталіна і Хрущова, які будували совєтську владу.

— Однією з найбільших проблем у світі, як її розуміє американський уряд на чолі з Президентом Джансоном, є загроза голоду, у зв'язку з надзвичайно великим людським приростом. Американський уряд і народ видають велетенські суми та велетенську кількість харчів для допомоги вже потребуючим народам, для покращання розвитку їхнього господарства, особливо ж с-г, і Уряд ЗДА робить все можливе для забезпечення світової співпраці в цій ділянці.

— „Організований мир це той стан, коли не мусимо вдаватись до зброї".

— СССР посилає далі зброю до Північного В'єтнаму. За впливи на Ганой іде боротьба між СССР і комуністичним Китаєм. На карту у В'єтнамі поставлене „лице" СССР.

— Москва має, крім інших проблем, також проблему мусульманських народів та проблему румунів у Молдавії, про що їй нагадують румунські комуністи.

— Американський уряд стимулюватиме унезалежнення країн Східньої Европи від СССР. Американський уряд бажає розвивати зв'язки із країнами Східньої Европи, поширювати з ними торгівлю.

— Ні СССР, ні Китай не хочуть вступити у В'єтнамі у війну з ЗДА.

— В азійських країнах типу Японії, Кореї, Гонг Конгу, Національної Китайської Республіки є великий проґрес, в інших ЗДА стараються допомогти розвивати господарство і демократію.

— Надаючи В'єтнамові багато уваги, американський уряд не випускає з поля зору ні европейських проблем, ані проблем Латинської Америки чи будь-якого іншого району земної кулі. Американський уряд готовий без передумов розпочати переговори з заінтересованими сторонами у В'єтнамі про замирення, але на силу — відповідатиме силою, разом із союзниками.

— ЗДА — це країна, яку нині — єдину у світі — можна назвати великодержавою. Американський уряд виступає проти поневолення людей людьми, проти расової та інших нерівностей, проти накинення силою зброї будь - якого режиму, проти змін кордонів силою зброї, — за мир, справедливість і добробут у світі, на базі демократичних свобод.

Це лише кілька даних, тез і думок з Крайової Конференції Державного Департаменту у справах закордонної політики.

На прийнятті у Державного Секретаря

Наша розповідь була б неповною, коли б пропустити той цікавий вечір у Вашинґтоні. Перепочивши після напруженого першого дня, ми зібрались о 7-ій годині вечора на гостину, дану державним секретарем для учасників конференції. Підіймаємось ліфтом на восьмий поверх будівлі Державного Департаменту, як зазначав — дуже модерної... і потрапляємо в почекальні та у велику залю, ніби потрапляємо в минуле, навіть у 18-те сторіччя! Тут все дихає спокоєм, затишком, історією і красою; і саме тут особливо гостро відчуваєш, який колосальний крок зробила Америка за такий короткий час державної незалежности, завдяки свободі, вільній ініціятиві, природним і велетенським людським ресурсам. І тут, оглядаючи портрети перших президентів та державних секретарів ЗДА, згадуєш поневолі Тараса Шевченка з його „а діждемось таки колись!", і нашого земляка о. Агапія Гончаренка, який дбав про поширення американських законів на щойно тоді придбаній новій території, на Алясці: згадуєш і про славного ген. Пулаского, і про відважного ген. Ляфаста, і про наших перших безіменних поселенців з України, і про сучасне бажання Американської Армії, щоб якомога більше молоді знали по кілька мов. Тут, перед історичними столиками, за якими попередники Линдона Джансона і Діна Раска підписували документи і про мир, і про війну, згадуєш про Україну, яку „москаль розриває", про історичний американський принцип визнання права кожному народові на самовизначення, на власне державне життя... Переходячи від давніх шаф із старовинними виданнями до чудо - див позаминулого сторіччя — давніх годинників, ґльобусів тощо, знову і знову сам собі кажеш, та й тим колеґам, що зі мною:

— Здобудьте свободу для ваших країн, працюйте для цього, бо задурно не дають нічого. Америка не має Польщі, щоб дати її полякам, ані України, щоб подарувати українцям. Щождо України, то в будівлі Державного Департаменту, здається, немає і згадки про неї... Але є згадка про національні та релігійні проблеми в СССР. Не знаю, чи хтось із уряду ЗДА особливо „розважав" про Мозамбік, заки він не став незалежною країною — тепер ЗДА подає тій молодій державі значну, важливу допомогу. Чи не стосується це і України?..

Ніхто тут не вітає гостей. Кожен може собі підійти до виночерпія і „зачерпнути", скільки він вважає можливим і пристійним; біля довгих, застелених пишними скатертинами, столів — гості: кожен бере собі, що подобається. Для наших пань, які влаштовують так зв. показові (щоразу!) прийняття, з борщами, м'ясом, варениками, голубцями і т. п. „достойностями", скажу, що надзвичайно приємно було не сидіти в позі істукана за столом, не обвішуватись серветками, не поглядати, чи старший віком сусіда вже нарешті вирішив їсти, чи ще буде далі промовляти... Було зручно й вигідно підійти до одного з столів, набрати теплих маленьких ковбасок чи мініятюрних котлеток, або насмарувати темний, чорний, житній, пшеничний, білий, питльований і який ще там шматок хліба маслом, марґариною, сиром у його десяти відмінах, чи покласти всудисущої ікри... — і вже не гаяти часу на церемоніял, лише використати коротку нагоду для знайомств, розмов і... пропаґанди. Бо нею ми всі потроху займались, представники іншомовної, не англійської преси в Америці, бо що болить — те й велить!.. І, звичайно, не без веління серця та бажання нагадати державному секретареві Дінові Раскові (який, до речі, ввійшов у залю цілком непомітно, хоча його відразу ж „оточили") про нашу Україну, — усі ми підійшли до достойного Господаря та попрохали зробити спільну світлину. Д-р Володимир Душник, відрекомендовуючись, не згадував про видання УККА, але для виразности назвав лише одно: „Юкрейнісн Квортерли". Державний секретар усміхнувсь, охоче позував у нашій групі для акредитованого фотографа. Тим, що не матимуть нагоди почути Діна Раска не лише здалеку, а й зблизька, можу посвідчити, що це один із найбільш інтеліґентних людей світу і що він принциповий там, де може важитись доля свободи.

Представники Державного Департаменту у доповідях і виступах часто покликались на Покійного Президента Кеннеді, і ще частіше — на Президента Линдона Джансона. Маю враження, що ми, як українці, не раз огірчені в питанні України, часом схильні занадто стримано висловлюватись про сучасний уряд ЗДА. І він не без помилок. Але не забудьмо й того, що цей уряд молодий, як молода й сама Америка, та що цей уряд вже сказав ворогові людства, так зв. „комунізмові", своє „ні", там, де воно було необхідне. Дипломати не люблять гармат, але вони мають за собою могутні армії.

На прощання

Прощання після конференції було звичайним, діловим прощанням. Але не хотів би тут звичайно попрощатися з читачами, як з молоддю, так і з батьками молодих людей. Переді мною на столі — три різні памфлети, видані Державним Департаментом. В одному сказано, що в понад 100 країнах тепер працюють біля 300 американських посольств, амбасад, представництв, і для них потрібно фахівців. У іншому памфлеті говориться, що Державний Департамент потребує вже тепер секретарок, друкарок, технічного персоналу, не лише молодих допломатів; у третьому — що він потребує вже тепер і потребуватиме завтра фахівців у ділянці комунікації, техніків, інженерів, фахівців для підготови дипломатичної пошти і так далі — для праці вдома і в яких 100 країнах світу!

Більшість нашої молоді, якщо не всі, є американськими громадянами, вчиться у вищих школах. Чому не пробиватись туди, де вершиться доля вільної Америки, а може й вільного світу, вершиться доля Східньої Европи, а може й України? Одних фахівців потрібно у Венесуелі, інших у Вашинґтоні, ще інших у Монровії (де це? — столиця Ліберії), а ще інших у Афґаністані, в Туреччині, в Юґославії...

І в самому кінці: як приємно було говорити (то не шкодить, що в кулюарах, а може й навпаки!) з працівником Державного Департаменту М. Ціплінскім — людиною польського роду! І як же приємно та важливо було б поговорити за рік-два з панною чи паном Шевчуком або Шевченком! Їх зовсім ніхто не виключає в Державному Департаменті, вони там потрібні — для добра Америки і для добра нашої далекої дорогої Невільниці.

Д-р В. Ґалан переобраний...

(Закінчення зі стор 1-ої)

Прийнято обширні резолюції й намічено плян праці. На Делеґатському З'їзді були приявні 48 делеґатів від 14-ох Відділів ОбВУА, а всіх Відділів 15, з загальним членством к. 850 колишніх українських вояків. Приявних на З'їзді було ще коло 100 гостей.

Бенкет

На бенкеті, що відбувся в балевій залі Бенджамін Френклін готелю, було приявних понад 400 осіб. Американський гимн відспівав кол. українсько - американський вояк Богдан Чаплинський при фортепіяновому супроводі пані Галини Поритко. Тостмайстрами бенкету були адв. Іван Флис (для англійської мови) й ред. Іван Кедрин-Рудницький (українська мова). Головну англомовну промову виголосив генеральний адьютант Пенсилвенісього Коммонвелту ген. Томас Вайт, а українську промову виголосив д-р Володимир Ґалан. Генерал Петро Самутин перевів „Вояцький апель", а ген. Аркадій Валійський перевів удекорування колишніх вояків спеціяльною пропам'ятною відзнакою. Між приявними було багато видатних громадян та представників різних центральних установ і організацій, між ними головний предсідник УНСоюзу Иосип Лисогір, головний предсідник Союзу українців католиків „Провидіння" о. декан М. Харина, що був також представником ПЕ Митрополита Сенишина й УКК — і багато інших.

О.о. Ліщинський і Харина відмовили на початку і на кінці бенкету молитву. Українським Національним Гимном закінчено бенкет, після чого на тій самій залі відбулася забава.

Нарада комбатантських організацій

В неділю 4 червня відбулася в названому вгорі готелі спільна нарада представників усіх існуючих у ЗДА українських комбатантських організацій, причому у Президії зайняли місця їх представники: д-р В. Ґалан (ОбВУА), П. Постолюк (Братство УСС), д-р д-р М. Малецький (Братство кол. Вояків І УД УНА), п. Ґула - Шеремета (Об'єднання кол. вояків УПА), п. Грицков'ян (Товариство кол. вояків УПА ім. ген. Т. Чупринки), п. Поліщук (Союз ветеранів українського резистансу), Юрій Тамарський (Вільне Козацтво), Микола Вайда (Карпатська Січ). Програмову доповідь виголосив д-р В. Ґалан. Прийнято спільну резолюцію про необхідність переведення в найкоротшому часі консолідації на комбатантському відтинку.

„Запорожська Січ"...

(Закінчення зі стор 1-ої)

го відзначено теж як почесного члена народженого в тому часі, коли був заснований Відділ — ювілят, та заступник гол. предсідника Володимир Сохан. Головну промову виголосив головний предсідник Йосип Лисогір, який після короткого представлення досягнень і плянів УНСоюзу закликав піонерів Відділу допомогти УНСоюзові притягнути в ряди своїх членів нашу молодь. Він підкреслив, що сила УНСоюзу допомогла і дальше допоможе нашим громадянам в їх життьовому шляху, а досягнення цих українців напевно допоможуть у змаганнях нашого народу. Михайло Фединишин повторив заклик гол. предсідника про 100,000 членів УНСоюзу, а його брат Іван Фединишин, лейтенант місцевої поліції, висловив надію, що глибокі слова промовця попали на врожайний ґрунт і допоможуть українській громаді задержати нашу молодь. Бенкет закрив предсідник Відділу Микола Степась, дякуючи УНСоюзові за дарунок Енциклопедії Українознавства для місцевої української парохіяльної школи, та повторюючи заклики до молоді. Після патріотичного привіту о. совітника сотн. Дмитра Федасюка приявні відспівали „Ще не вмера", а на закінчення бенкету „Гей там на горі Січ іде".

Світлана Алілуєва заявляє, що Косиґін не продовжив їй побуту в Індії

Ню Йорк. — Сталінова донька Світлана заявила в інтерву з журналістом Террі Моррісом, представником журналу „МекКолл", що це сам совєтський прем'єр Алексей Косиґін відмовився продовжити їй право на побут в Індії на початку цього року. Світлана прибула до Індії 20-го грудня з попелом свого чоловіка індійського комуніста Брісша Сінґа. Там вона була до початку березня ц. р. і просила совєтський уряд продовжити їй право на побут в тій країні, але сам Косиґін відмовився це зробити. Тоді вона 6-го березня поїхала таксівкою до американської амбасади в Ню Делі і просила допомоги, бо не могла залишитися в Індії поза той час, на який мала дозвіл з Москви. Вона прибула американським літаком до Риму, а звідтам до Швайцарії, де була кілька тижнів. 21-го квітня прилетіла до ЗДА, де дістала дозвіл перебувати, як довго забажає. Інтерву з Світланою має появитися в журналі „Мек Колл" в числі за місяць липень, яке появиться 22-го червня. Косиґін відраджував Світлані везти попіл свого чоловіка до Індії, кажучи, що Індія, — це „примітивна відстала країна, і вона не матиме там що їсти". Світлана Алілуєва заявила, що її мати „позбавила себе життя тому, що не могла дивитися на те, що робив її чоловік — Йосиф Сталін".

ДЕ НАШІ БАТЬКИ?

В неділю 7-го травня відбулася у Філядельфії у гарни приміщеннях Куртіс Голл „Велика весняна забава", що її влаштував 2-ий курінь старших пластунок „Перші Стежі".

Забава ця вповні вдалася і була справно зорганізована та пройшла в культурній та милій атмосфері. Присутні — квіт української молоді, трохи понад двісті осіб, не враховуючи автора цих рядків та ще кількох осіб із старшого покоління.

У зв'язку із цією вдалою імпрезою насувається питання: організатори цієї забави вислали коло 500 запрошень, в цьому щонайменше половину до „старших осіб". Чому прибуло на цю імпрезу молоді тільки кілька представників старшого покоління?

Де наші батьки?

Я. Т.

Клівленд, Огайо

БЕНКЕТ В ЧЕСТЬ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КИР ЙОСИФА

7-го травня пройшло серед українців Клівленду під враженням святочного відзначення 75-ліття життя і Золотого ювілею Священства Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви Кардинала Йосифа Сліпого.

Перед полуднем в українських католицьких церквах відправлено Служби Божі в намірені Кир Йосифа.

Після полудня, в год. 5-ій, в готелі Голленден відкрито виставку видань Українського Католицького Університету. На виставці була копія чудотворної ікони Богородиці „Милосердя Двері" з 14-го століття в Ярославі, яку в листопаді цього року передадуть Верховному Архиєпископові як дар від учасників Регіональної Зустрічі Земляків з Надсяння, що відбулася м. р. в Шикаґо. Організацію виставки зайнявся п. Степан Кікта.

В год. 6.15 в просторій бенкетовій залі започатковано це небуденне в Клівленді свято, при співучасті понад 250 осіб.

Свято відкрив голова Громадського Комітету проф. д-р Мирослав Мельник, передаючи провід над Бенкетом в руки проф. д-ра Михайла Папа.

Після молитви, що її провів о. Евген Боднар, гостей президіяльного стола привітав і представив проф. д-р Михайло Пап, вітаючи притому учасників Бенкету.

Із численних привітів відчитано від Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, що його приявні вислухали стоячи, та другий від Преосвященного Кир Йосифа Шмондюка. Привіт від Преосвященного Кир Андрея Роборецького наспів після Бенкету.

Промову виголосив сенатор Павло Юзик з Канади, виявляючи на вступі свою радість з приводу того, що мав змогу прибути до Клівленду, щоб спільно з українцями Клівленду Вшанувати Первоієрарха Української Католицької Церкви — людини, яка для всіх нас повинна служити прикладом в наших змаганнях для добра Української Церкви і нашого народу. „Я народжений тут — заявив промовець — але гордий називати себе українцем і щасливий, що можу працювати для народу, з якого я вийшов".

Ці слова приявні нагороджували рясними оплесками.

Переходячи до основної теми: „Кардинал Йосиф Сліпий й Український Католицький Університет в Римі" — прелеґент заторкнув такі справи як: Важливість Кардинальства Кир Йосифа, досягнення українських Кардиналів — попередників Кир Йосифа, Мучеництво Кир Йосифа, на шляху до Патріярха Української Католицької Церкви, самоуправа Української Церкви, роля Українського Католицького Університету, характер і праця Університету, закінчуючи свою промову словами:

„Добро Української Церкви й Українського Народу вимагає від українців об'єднатися довкола нашого найвищого авторитету, яким сьогодні для нас є Первоієрарх Української Католицької Церкви, Кардинал Йосиф Сліпий".

В мистецькій частині, п. Ія Мацюк виконала „Почаївську Божу Матір" Антона Рудницького, „Молитву" — з опери „Тоска" та „Жита" — Андрія Гнатишина. Виступ п. Ії Мацюк прийнято тепло.

Черговою точкою мистецької програми було скрипкове сольо проф. Мирона Шияна, який виконав: „Аве Марія" — Ґуно, „Елеґію" опус 41 М. Лисенка, та „Українську Думку" — В. Безкоровайного. Виступ проф. Мирона Шияна зробив приємне враження.

Фортепіяновий супровід був в руках знаної піяністки п. Ірини Заячківської-Гаврилюк.

Після закінчення мистецької частини Бенкету, проф. д-р Михайло Пап відчитав Привіт-Побажання для Верховного Архиєпископа Кир Йосифа від учасників Бенкету, що його підписали всі приявні.

Другим промовцем був знаний серед українського громадянства визначний суспільний діяч і лікар д-р Роман Осінчук.

На вступі промовець, поставивши в основу своїх розважань людину, з'ясував обставини, в яких дійшло до скликання Вселенського Собору.

Боже Провидіння послало нам в найкритичніший час великого Духовного Провідника, і лише сильні та об'єднані біля Його особи, як також вірні тим засадам, за які Він стільки страждав, будемо спроможні перемогти всі труднощі і проблеми, які стоять перед нами.

Після другої святочної промови, подано приявним до відома, що загальна сума пожертв на Український Католицький Університет, яка вплинула до 7-го травня, перейшла суму $8.000.

Із заключним словом виступив ще мец. Степан Воляник — Голова Українських З'єднаних Організацій в Клівленді, який порівняв Первоієрарха Української Католицької Церкви до Мойсея, що має вивести Українську Церкву та український нарід на новий шлях до кращого майбутнього.

Молитвою, що її провів о. Іван Оришкевич та Многоліттям в честь Кир Йосифа, що його відспівали всі приявні, закінчено це величаве свято українців Клівленду.

Др. К. Я.
пресовий референт

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР БУДЕ НА АМЕРИКАНСЬКИХ ПЛАТІВКАХ

Нюарк, Н. Дж. — Дня 15 травня ц. р. американська фірма „Реквест-рекорд компані" підписала з українським хором при церкві св. І. Христителя в Нюарку, Н. Дж., контракт, за яким згаданий хор випустить на протязі 3-ох літ три платівки, т. зв. „лонґ плей-стіріо гайфай". Правдоподібно, це вперше в історії української еміґрації американська компанія заанґажувала хор Української Католицької церкви, як професійну одиницю. Хор провадить проф. М. Добош.

„Зелений гай" потребує виховників

Провід дитячого денного табору - півоселі „Зелений Гай" в Гай парку, Торонто, пошукує ще виховниць. Заняття від год. 9-ої до 4-ої по пол. Можливості спеціяльно для студент. гай скул, та для матерів із дітьми. Перебути літо в парку — в укр. оточенні (6 тижнів) і дещо заробити при цьому. Табор починається 3 липня. Суботи й неділі вільні. Зацікавлених просимо зголошуватися на Ле-5-4877 вечорами до Л. Шанта.

Важне для батьків!

Водночас Виховна Комісія СФУЖО інформує, що й цього року буде відбуватися дитячий літній табір півоселя „Зелений Гай" в Гай парку. Табір призначений для дітей від 5-14 років життя, дівчат і хлопців. Заняття щодня, крім суботи й неділі від год. 9-ої рано до 4-ої по пол. в парку. Зустріч дітей коло трамваєвої зупинки Гай Парк — Блюр Аве. Програма займять: спів, ручні роботи, природничі прогульки, теренові гри, навчання плавання, теніс, малювання, прогульки поза терен табору(музей, наші церкви, і т. д.

Провід плянує мати три періоди. Кожний період два тижні. Оплата за 2 тижні 12 долярів (включається молоко та асекурація). Можна записатися на один або й всі періоди. Перший табор починається 3 липня, другий 17 липня, третій 1 серпня. Є передбачені звільнення (повні або часткові) з оплати. Прохання можна зложити на руки Лей Шанта. Зголошення до таборів, приймає канцелярія Суспільної Служби Канади, 362 Батгурст ст. 368-5231, щодня 9-4, середу 7-9 веч. найпізніше до 15 червня.

Флінт, Миш.

ВІДЗНАЧЕННЯ РОКОВИН ШЕВЧЕНКА

Це вперше в історії нашої невеличкої української громади 19-го березня величаво відзначено роковини народження і смерти Великого Кобзаря. Місцевий укр. народний дім з ініціятиви його голови, пана Пивоварчука, влаштував цю святочну імпрезу з участю молоді і старших під умілим керівництвом проф. і дириґента Северина Княгиницького.

Голова цього дому п. Пивоварчук, відкриваючи Академію, говорив про потребу єдности в нашій громаді, до якої закликав нас всіх Великий Поет. Студентка місцевого Мишиґенського університету, Оля Хомик, відіграла на фортепіяні американський національний гимн, а мішана хорова група під керівництвом проф. Княгиницького відспівала Шевченків „Заповіт". Пан Іван Гайдукевич доповідав про життя Шевченка, зазначуючи „що хоч Україна ще не діждалась Вашинґтона з його праведним законом, то Вашинґтон вже діждався Шевченка".

Студент Юрій Коцур говорив про „Шевченка як маляра". Наталія Лихолат продеклямувала „Слава, слава Кобзареві", маленька 4-и річна Христя Іваницька полонила присутніх віршиком „То ява". Відтак слідували діточі деклямації: Соня Миколаєнко („Україна"), Марійнка Коцур („Поклін Тарасові"), Катя Миколаєнко („Учітеся брати мої"), Тарас Нагірний („Три шляхи"), і Маньо Княгиницький („Іван Підкова").

Цього року на Академії ми чули вперше хорозий спів наших підростаючих. Український танок, під проводом Марусі Хомик виконали Дарія Хомик, Христя і Маріянця Княгиницькі. Під проводом учителя місцевої школи українознавства Северина Княгиницького дітотчий хор відспівав „Садок вишневий коло хати". Деклямували діти: Дарія Шумко („Чернець"), Зоріян Савка („Розрита могила"). та Адріян Княгиницький („Сонце заходить"). Всі наші молоді деклямятори вив'язались прекрасно зі своїх обов'язків.

Вірш „Катерина" віддеклямувала з умінням та чуттям пані Гайдукевич.

Заповідав частини програми п. Іван Дорошенко.

Після 15-хв. перерви розпочато другу частину Академії піснями „Реве та стогне Дніпр широкий" і „Думи мої", які відспівала мішана хорова група під кер. п. Княгиницького. Численна публіка подивляла, як богацько можна зробити при добрій волі людей та з добрим дириґентом. П. Драґанчук дуже гарно передав вірш „Гамалія", а панна Лідія Княгиницька з ніжністю відіграла на фортепіяні дві композиції. Останньою точкою була рецитація з поясненнями політичної поеми Шевченка „Сон", що виконали д-р Л. Коваль та проф. Северин Княгиницький. Академію закінчено національним гимном, який відспівали всі присутні.

Л. М.-К.

Толідо, Огайо

МІЖНАРОДНІЙ ФЕСТИВАЛЬ

Тут відбувся величавий міжнародний фестиваль, в якому взяло участь сорок п'ять народностей, між ними українці, члени відділів Українського Народного Союзу з Росфорд й Толіда. Фестиваль започатковано парадами по вулицях міста, оголошеннями в часописах, радіо і телевізії. В параді взяло участь вісім тисяч осіб. Він тривав три дні, у всіх трьох днях українці брали участь зі своєю групою танцюристів. П'ятдесять два хлопці та дівчат вив'язались добре зі свого завдання.

Українські танці та парадний стрій захоплює глядача, який нагороджує українських виконавців бурхливими оплесками.

Український кіоск був прикрашений в українському стилі, з українським прапором. На стінах висіли олійні образи великого розміру: Тарас Шевченко, „Шляхи до Полтави", Катедра св. Юра у Львові, В'їзд Хмельницького до Києва та інші.

На столах розложено всі плоди, що ростуть на українських землях, а також книжки, писанки, вишивки, кераміку, різьбу з дерева ітд. Підручники Батька Союз, в яких пояснюється, яке велике значення має ця організація і його орган „Свобода" для українського народу.

Кухня в кіоску нашім мала багато гостей відвідувачів. Наші господині цілий тиждень не спали, а приготовлялись до фестивалю. Були в ній тисячі ковбасок, голубці, пироги - варени ки, капуста, медівники, кава та інші присмаки, до яких було трудно діпхатись.

Петро Юркевич

Ірвінґтон, Н. Дж.

КОНЦЕРТ МАРІЇ ЛОНЧИНИ

7-го травня в залі Народного Дому відбувся фортепіяновий речиталь Марії Лончини для осягнення мистецького диплому УМІ. Молода піяністка, учениця відомого проф. Бориса Максимовича, відразу виявила добру школу, чисту техніку і знання стилю. Прелюдію Баха заграла вона ясно, прозоро. М. Лончина потребувала деякого часу, щоб розігратися.

Місячну сонату Бетговена вона виконала музикально, емоційно стримано, підчеркуючи більш ліричні моменти. Емпромптю Шуберта виявляло чистість і заокругленість пальцевої біглости, а також ніжність співного тону. Молода піяністка діставала щораз то більший контакт з публікою. Токката американського композитора Меніна позначалася сміливим, повним динамічних контрастів виконанням. Прелюдії Барвінського вона надала субтельних, ліричних рис. Ми відчули теплоту і безпосередну щирість в інтерпретації „Веснянки" Рожавської. У віртуозній токкаті Грудина М. Лончина виявила верву і солідну підготовку. Відіграння етюди „Полювання" Паґаніні-Ліста дало нам можливість ще ближче пізнати талановиту піяністку. Тут вона спонтанно вийшла зі своїм темпераментом, із живучим відчуттям ритму, зі свободою технічної легкости. Публіка щиро і тепло реаґувала на цю точку програми. Етюд і Скерцо Шопена, до яких М. Лончина підійшла обережно, солідно і з пістизмом, закінчили її речиталь. На домагання публіки М. Лончина заграла інтересну своєю ритмікою п'єсу Барбера. Квіти заокруглили гарний образ цього вечора.

Ми горді на Марію Лончину, що йде дальшим фаховим музичним шляхом, і що наша спільнота може тішитися новою позитивною одиницею.

Дарія Каранович-Гординська

Шикаґо, Ілл.

СВЯЧЕНЕ МИРЯН

Заходами Комітету Оборони Традицій Української Католицької Церкви в Шикаґо відбулося в неділю 28. травня 1967 Свячене мирян. Свячене розпочалося молитвою, що її провів д-р Василь Стефурак, а опісля 750 приявних осіб відспівало Христос Воскрес. Привітальне слово виголосив д-р Роман Кобилецький, Голова КОТ-УКЦ, що висловив глибоку надію, що на другий рік матимемо між собою наших священиків та нашого Владику.

В ході програми розліцитовано прислану з України писанку для Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, що принесло $470, — крім цього розліцитовано дальших 5 писанок, присланих зі Станиславова, 3 тузини місцевих писанок та подаровану вишивану подушку.

В другій частині програми висвітлено фільм п. Кулинича „Інсталяція нашого Кардинала, Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого".

Н. Н.

Дітройт, Міш.

СОЮЗОВИЙ ДЕНЬ

(І. Б.) Окружний Комітет Відділів УНСоюзу стейту Мишиґен, Відділів Віндзору, Канада, і Відділів Толідо, стейт Огайо, робить приготування до Союзового Дня, що має відбутися 9-го липня на Оселі „Київ" коло Дітройту. В цілі розроблення програми свята має бути скликана нарада представників всіх відділів. Побажано, щоб цілу програму виконала молодь шкіл і молодечих організацій, і в тій цілі вже пороблено заходи. Крім програми на святі багато різних розривок для дітей, молоді і старших. Будуть запрошені представники інших братніх організацій. Перед Днем УНСоюзу Окружний Комітет переведе велику пропаґанду. Треба сподіватися, що на той день прийдуть до нас представники Екзекутиви УНС.

ПРОБЛЕМА СТАРШИХ ЛЮДЕЙ

У неодному місті люди призадумуються над важним питанням: що зробити зі старшими громадянами?

Люди старіються, кількість людей, старших понад 65 рік життя, зростає. В 1966 році було таких громадян 18.5 мільйона, в 1980 буде їх 24.5 мільйона. В міру розвитку медицини й гіґієни збільшується довговічність людей. Вони, ці старші люди, потребують окремих приміщень, відповідних життєвих умов. Вони хворіють від притаманних свойому вікові хворіб, і потребують догляду. Здорові, чи хворі, вони почуваються погано серед молодих, їхні діти мають уже свій спосіб життя і свою сім'ю і теж не почуваються зручно зі старими. Багато старших здорові й активні і можуть виковувати корисну працю для інших і приємну для себе Вони потребують приміщення серед таких як вони і активности серед них. Тож повстають установи, що цікавляться цією справою.

У Дітройті такою установою є Українсько - Американська Фундація. Уже понад рік працює вибрана Рада Директорів. Досі вдалося уложити правильник з дуже широкими завданнями, та осягнути затвердження стейтових чинників, отже в першу чергу осягнути статус неприбуткової установи.

Фундація стала розглядатися за об'єктами, потрібними на лікарню і дім для старших і видужуванців.

Під сучасну хвилю Рада Директорів розглядає кілька об'єктів та старається придбати фонди. Їх у першу чергу, заплянавано дістати від членів фундації, що вплачують $5 вписового і 5 дол. річної вкладки. Стараються про дотації, записи організацій чи корпорацій, що інвестували б гроші. Коли громадянство зложить відповідну суму грошей, можна буде від держави дістати відповідну дотацію та затягнути позичку. Можна буде приступити до купна, чи будови одного чи кількох будинків, залежно від фондів.

Недавно відбулися дві конференції УАФ, на яких розглянено способи придбання фондів та доповнено Раду Директорів і підібрано нового скарбника. Приступлено до праці над одним проєктом.

С. П.

Міннеаполіс, Мінн.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

Цьогорічне Спільне Свячене 2-го квітня в просторій залі української католицької школи було релігійно національною маніфестацією солідарности парохіян зі своїм парохом. В нім взяли участь всі парохіяни зі своїми дітьми. Такого здвигу ще не було тут.

Завдяки невсипущій праці нашого пароха о. шамб. д-ра Степана Кнапа, який є для своїх парохіян прикладом жертвенної духовної праці для своїх вірних.

О год. 12:30 вполудне увійшов на залю парох в оточенні отців і гостей: римо католицької церкви Всіх Святих і з української греко-католицької церкви св. Івана.

О. парох провів молитву. Всі гості засіли до столів. Приготовані харчі поблагословив о. парох та привітав зібраних і висловив радість з численної участи парохіян.

На сцені стояла велика писанка по мистецьки зроблена, а на стіні напис „Христос Воскрес".

Найбільшою атракцією імпрези були українські народні танки у виконанні дітей суботньої школи українознавства під керівництвом старших танцюристів. Малих танцюристів нагороджено бурхливими оплесками, за вдалі виступи. Треба підкреслити заслугу інструкторів, які жертвували багато часу, щоб навчити дітей українського мистецького танку. До танку приграває Олег Артим, а програму вела панна Леся Свінціцька. Ця імпреза надовго залишиться в пам'яті молоді, яка особисто брала участь, або приглядалась виведеним танкам, чи прислухувалася до деклямацій.

По спожитті Божих Дарів виступив учень Ромчик Смулка з деклямацією, цей молоденький деклямятор добре пописався. О. шамб. д-р Степан Кнап подякував всім.

Свято о. парох закінчив молитвою.

Теодор Федоришин

Ню Гейвен, Конн.

ДОПОВІДЬ ПРО ПАТРІЯРХАТ В АСПЕКТІ ВІРИ Й ПОЛІТИКИ

9-го квітня 1967 р. в залі української католицької парохії місцеві громадяни вислухали доповідь на повищу тему. Перед доповіддю голова місцевого Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви п. М. Бойко попросив отця монс. Івана Стаха провести молитву, а опісля представив прелеґента п. Василя Пасічняка, згадуючи про його минуле як редактора і голову Міжнародної Унії Політичних В'язнів і Ліги Українських Політичних В'язнів в Европі в рр. 1945-48 та інформуючи про його діяльність як голови Крайової Управи Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви.

Присутні зацікавлено вислухали ґенезу та значення патріярхатів для поодиноких Церков і народів, та про змагання українців за встановлення українського патріярхату в минулому й сучасному. Прелеґент доказував, що встановлення українського патріярхату є конечною потребою для нашої Церкви й народу та, що основною перешкодою до осягнення патріярхату, як колись, так і тепер, є російсько-імперіялістичні протизаходи. На думку доповідача українці ніколи не повинні здати ідеї патріярхату. Москва певнинно буде старатися, щоб саму ідею патріярхату вбити в наших умах подібно, як вона це робила впродовж більше трьох попередніх століть. В доповіді поручено також проблеми одної юрисдикції патріярхального устрою й одного проводу для нашої Української Церкви, які прелеґент і дискутанти визнали конечним для того, щоб зберегти існування нашої Церкви взагалі, а її адміністраційно-духовий зв'язок з матірною Церквою в Україні зокрема.

По доповіді прелеґент давав відповіді на запити про актуальні церковні справи, над якими переведено дискусію.

В.Ю.П.

КОНЦЕРТ МОЛОДОЇ ПІЯНІСТКИ

Нюарк (Д.Г.К.) — Піяністка Марта Шлемкевич-Савицька, вихованка УМІ, виступила з творами Дебюсі і Ліста в Нюарк Стейт Коледж Театрі в Юніон, Н. Дж. Вечір мав успіх і прихильний відгук в американській пресі.

Гемстед, Н. Й.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА ВІДДАЛА ПОКЛІН Т. ШЕВЧЕНКОВІ

Шевченківська Академія, що відбулася 16-го квітня в авдиторії Волнат школи в Юніовдейл — це вже третя більша імпреза на нашому терені цього року — після Академії 22-их Січнів та жалібного Концерту в пам'ять Ольги Басараб-Левицької, Патронки місцевого Відділу ОДВУ, що його влаштував згаданий Відділ, — коли не враховувати Пластового Свяченого, що відбулося тут тиждень перед Шевченківською Академією.

Шевченківські Свята втішаються на нашому терені найбільшою участю громадян, а це свідчить про глибоку пошану, любов і пієтизм до нашого Генія.

Гарний звичай впроваджує наш Відділ УККА з нагоди цих імпрез, а саме — запрошувати з словом до гроґрами когось з наших американських приятелів, щоб ім'я і популярність Шевченка не держати тільки для себе, але його славу, а через неї і славу українського імени, поширювати серед широкого світу.

Цим разом Екзекутива Відділу запросила повітового шерифа п. Магера, який — представлений головою Відділу п. Атласом — виголосив коротке слово про Шевченка, висказуючи свою віру й переконання, що сподівання і мрії Шевченка про українського Вашингтона напевно вкоротці сповняться.

При цій нагоді п. Атлас в товаристві панни Ґураль передав від української Громади шерифові українську писанку, а референт зовн. зв'язків Відділу п. Ю. Дранс кнгу перекладів Шевченкових творів в англійській мові.

Мистецька програма Академії, започаткована співом американського гимну і „Заповіту", складалася з вступного слова голови п. Вол. Атласа, виступу мішаного Хору „Гомін України" під керуванням Ю. Ґураля, Танцювальної Групи при укр. катол. парохії під проводом п. Е. Осененко, виступу школи юних бандуристів під проводом о. Пастухова, зорганізованої Відділом ООЧСУ та деклямацій, виконаних п. Ганей Пищимуховою та пластунами місцевої Пластової Станиці в особах Ст. Кохамівська, Окс. Дацків, Б. Курчак і Б. Пакош.

Цікаво опрацьований реферат про практичне значення і примінення Шевченкового навчання — виголосив п. Василь Пищимуха.

Сцену прикрашував імпозантний портрет Шевченка, роботи мистця Івана Кучмака, а перед сценою у відповідному освітленні пишалась друга картина того ж мистця до слів Шевченка.

Академію закінчено співом національного гимну.

М. Курчак

ВІДДІЛ УККА ВІДБУВ РІЧНІ ЗБОРИ

В неділю 23-го квітня відбулися Загальні Збори Відділу УККА.

Збори, що ними проводила Президія в складі п. М. Мицьо — голова і п. І. Зарицький — секретар, відбулися в поважній та діловій атмосфері.

Після звітів уступаючої Управи та уділення їй довір'я, заздалегідь створена Комісія предложила Зборам список кандидатів на членів нової Управи. Запропонований список, після незначних змін, Збори одноголосно прийняли.

Нову Управу очолив п. І. Зарицький — голова. Крім нього до Управи увійшли такі особи: Ю. Ґураль, Ю. Дранс, М. Курчак, С. Небожинський, В. Пищимуха, М. Мицьо, В. Шпачинський, В. Білий, С. Захарія. До Провірної Комісії вибрано: п. С. Заїченка, О. Дацьків і Я. Копистянського.

Збори прийняли резолюцію доручити нововибраній Управі звернутися відповідним письмом до Централі УККА в Ню Йорку й до Комісії для полагодження непорозумінь IX Конґресу Українців в ЗДА, щоб вони доложили всіх старань в якнайкоротшому часі прискорити полагодження тих спорів, які вже шкідливо відбиваються в терені й у майбутньом могли б довести до небажаних і нікому непотрібних наслідків розбиття Української Громади.

М. Курчак

Асторія, Л. Ай.

СВЯЧЕНЕ ПАРОХІЇ ЧЕСНОГО ХРЕСТА

У приміщенні церковної залі Української Катол. Церкви Чесного Хреста в Провідну неділю, 7-го травня відбулося традиційне свячене парохіян і запрошених гостей. При столах, вкритих стравами, засіли спільно дві сотні парохіян на чолі з о. парохом Б. Андрейчуком - ЧСВВ та о. Бернардом - ЧСВВ з Глен Кова, як також почесний голова Будів. Коміт. Володимир Врублевський, голова Будівельного Комітету Іван Шиман, п-ні Варвара Кузьма від Тов. Вервиці, інж. Аполінарій Осадца - архітект нової церкви, д-р Ол. Соколишин — дописувач до „Свободи" та секретар 5 Відд. УНС ім. св. Миколая — Микола Хомчук.

Після привітання гостей головою Ів. Шеманом, о. парох посвятив Божі дари під звук могучого „Христос Воскрес". Голова представив присутніх при головнім столі, які побажали парохіянам слідуюче свячене відбути вже в приміщенні нової церкви. Отець парох повідомив, що попереднього дня в новій церкві відбувся ним даваний шлюб зі Службою Божою, яку відправив о. протоігумен М. Когут. Коли привезуть лавки, то всі парохіяни зможуть користати з нової церкви. З довшим словом виступив п. В. Врублевський, який пригадав присутнім історію заложення парохії та історію побудови нової церкви, перша фаза якої вже закінчена і тепер ведеться акція збірки меморіялів на її внутрішнє влаштування. Отець парох закликав до жертвенности та перевів збірку в формі льосування п'ятох гарних писанок. По традиції спільного свяченого говорив о. Бернард з Ґленкова.

Спільне свячене закінчено спільною молитвою, яку провів о. Б. Андрейчук.

Пресовий референт
церковного бюлетеню
д-р Ол. Соколишин

Збірник Т-ва „Сільський господар"

З приємністю повідомляємо всіх, хто зложив свої пожертви та передплати на видання книжки „Збірник Т-ва Сільський Господар", що рукописи видання значно доповнені, вже здані до друку. Ця цікава і поважна праця 53 авторів досі перейшла кілька фахових редакцій, має 650 стор., 130 світлин, і кольорову мапу наших західніх земель, матиме тверду обкладинку з золотими відтисками. Працю фірмує УВАН в Америці, передмова проф. О. Архімовича, в книзі резюме в англійській мові. Книжка вже зареєстрована в Конґресовій Бібліотеці, каталог ч. 6721 811. Ціна Збірника, як подано, 7 дол. коли вплатиться тепер, а 10 долярів після виходу з друку.

Фінансова Комісія в особах: В. Вакуловського, М. Каплистого, С. Куропася, І. Остапяка, П. Дубрівного і В. Дмитренка в ЗДА та: М. Боровського, Р. Мамчина і О. Охрима в Канаді, ще раз ввічливо просить усіх людей, хто розуміє потребу такої пропам'ятної книги, помогти їй зібрати потрібну суму грошей, що її ще бракує до повної суми вартости друку праці. Гроші просимо складати в Америці: Ukrainian Savings and Loan Association 1321 W. Lindley Ave., Philadelphia, Pa. 19141, Zbirnyk S. H. No. 2865, а в Канаді: North Winnipeg Credit Society, Account No. 186, 544 Selkirk Ave., Winnipeg 4, Canada.

Імена щедрих жертводавців будуть поміщені в книзі.

Підписали Фінансові Комісії ЗДА і Канади.

Бостон будує українську католицьку церкву

Микола і Марія Щербановичі передають чека на тисячу долярів на будову нової церкви, по правій стороні, вдова пані Олена Старушок передає чек на 500 долярів на будову нової церкви.

Початок Української Парохії Найсвятішого Христового Серця в Бостоні почався ще в 1912 і 1913 роках. Початок парохії був досить тяжкий і повільний, українців католиків було мало, а до того розсіяні по великих просторах Бостону й околиці. Тому парохія була мала і досить слабо держалася аж до 1947 року, коли то преосвященний Кир Богачевський прислав до Бостону молодого повного життя і енергії священика о. Григорія Тома, котрий своєю здібністю і тяжкою працею, добрим і щирим серцем, зумів вплинути на українців католиків Бостону, переорганізував парохію, притягнув до неї багато збайдужнілих до церкви й релігії парохіян.

По війні до Бостону приїхало багато нової еміграції, для котрої о. Том був дійсним батьком, в Бостоні нема ані одного новоприбулого котрому о. Г. Том не поміг би знайти працю, помешкання, або дав матеріяльну поміч. При напливі нової еміграції Парохія Найсвятішого Христового Серця збільшилася. Одною з мрій о. Г. Тома було збудувати в Бостоні велику українську католицьку церкву, і в тім напрямку він працював день і ніч. За його працю Бог винагородив о. Г. Тома тим, що вже в 1952 році він зачав будувати нову церкву. Однак не так сталося, як собі о. Том бажав. Тяжка праця, невдячність і незгода парохіян, підкопали і цілком знищили здоров'я о. Г. Тома, і не дозволила йому докінчити зачату будову. Докінчив тільки перший поверх, сутерини, поставив дах на ньому і примістив церкву. Недовго втішався своїм ділом, бо вже 1961 року парохія відпровадила свого молодого священика на вічний супочинок.

По смерті о. Тома преосвященний Кир Амброзій Сенишин іменував парохом українців католиків в Бостоні о. Еміліяна Шараневича, котрий опинився в тяжкій матеріяльній ситуації. Треба сплачувати довг за розпочату будову церкви, за площу, направу парохіяльного дому. Але при вмілій господарці о. Е. Шараневич сплатив всі довги, відновив парохіяльний дім і привів площу до найкращого порядку. Не зважаючи на великі видатки, вже 1961 року створив фонд на будову церкви і вже зібрано поважну суму грошей.

Почата будова церкви о. Г. Томом була б замала для великої громади українців в Бостоні, парохіяни погодились будувати нову велику церкву, а недокінчену церкву залишити для парохіяльної школи і на церковну залю.

В провідну неділю парохія Найсвятішого Христового Серця улаштувала спільне свячене, на котрому щирі парохіяни пан Микола і Марія Щербановичі передали чека на тисячу долярів на будову церкви, а другу тисячу дадуть при докінчуванні церкви. Вдова пані Олена Старушок вручила чек на 500 долярів на церкву.

Багато українців живе в Бостоні й околиці, Бостон є центром науково-культурного і медичного світу, нашим обов'язком релігійним і також національним є, щоб в Бостоні була одна велика репрезентативна українська католицька церква. Будова Храму Господнього буде доказом нашої вдячности Богові за те, що Він допоміг прибути на вільну землю Америки.

Церковний Комітет на чолі з о. Е. Шараневичем звертається до всіх українців Бостону й околиці з гарячою просьбою про грошову поміч на будову церкви. Ми віримо, що за Божим благословенням і матеріяльною допомогою всіх українців Бостону й околиці вже весною 1968 року зачнемо будувати нову українську церкву в Бостоні.

А. Б.

Філядельфія, Па.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР ПИСЬМЕННИЦЬ КОЛЕНСЬКОЇ, ШУВАРСЬКОЇ ТА РУДАКЕВИЧ

Заходом УЛМК у Філядельфії та 90 відділу СУ 7-го травня відбувся вечір творів письменниць Коленської, Шуварської та Рудакевич. Помимо дощової погоди зливи заля „Тризуба" була майже повна і це найліпший доказ, що такі вечори та зустріч з письменницями конечна. В гарних словах привітала гостей молода голова новозаснованого відділу СУ, пані інж. Давиденко. Глибокі змістом твори Коленської із збірки „Самітність" читала пані Оля Кириченко, а про кожну письменницю розказувала пані Марійка Чижович.

Авторка Шуварська прочитала дві психологічні новелі, а її дочка десятирічна дівчинка з зрозумінням прочитала поезії своєї матері. Артист Шашарівський висвітлив „пробу фільму" з новелі тієї ж авторки. На мою думку твори Шуварської можна б інсценізувати і ними користуватись „Театрові в П'ятницю".

Деякою передишкою в психічному напнятті після читаних згаданих творів були легкого жанру вірші пані Рудакевич. Вона по мистецьки вміє їх передати, і усмішки та навіть веселість на лицях були доказом, що ці вірші дійшли до слухачів.

Вечір закрила імпрезова референтка пані Ярослава Острук. Молоді пані 90 відділу угощали присутніх смачними тортами та чаєм.

Весела й приємна гутірка, яка вив'язалася того вечора, задержала гостей до пізньої години.

Н. Н.

У СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ ПЕРЕВОДЯТЬ ВЕЛИКІ ВОДНІ РОБОТИ, щоб створити велетенський резервуар води із сполучення рік Печори й Вичегди з Камою та зробити доплив із того резервуару до Каспійського моря, рівень якого щораз обнижується. За останніх 25 років Каспійське море обнизилось на 8 стіп, внаслідку чого посталo 11.583 квадратових миль висохлих неужитків. Багато надморських сіл втратили можливість існування.

У ЗАХІДНЬОМУ БЕРЛІНІ ГРУПА ДЕМОНСТРАНТІВ НАМАГАЛАСЬ розбити моторкаду, якою їхав вулицями Берліну іранський монарх, шах Різа Павелі з своєю дружиною Фарах. 6 осіб заатакували поліціянта, який після перестережених стрілів — стріляв до напасників, при чому згинув один студент. Арештовано 47 осіб. Шах відлетів до Гамбургу.

З ТЕАТРУ

ЛЕСЯ УКРАЇНКА: „КАССАНДРА" У РЕПЕРТУАРІ „ЗАГРАВИ", ТЕАТРАЛЬНОГО АНСАМБЛЮ З ТОРОНТА, ПРЕМ'ЄРА В НЮ ЙОРКУ 20 ТРАВНЯ 1967

Зміст і дух драматичної поеми Лесі Українки „Кассандра" правильно передано зв'язко й зрозуміло на програмках театральної вистави. Поетеса устами троянської царівни-ворожки перестерігає своїх українських земляків проти приймання ідей, офіруваних хоч би й найбільш улесливими словами. Українська Кассандра таврує псевдогероїв, які своє геройство проявляють словами, а не ділами. Наприкінці свого похмурого твору, що віщує лихо і кінчається лихом, все ж — хоч не дуже послідовно і логічно — проповідує життя на руїнах смерти.

Коли вже Маркс Райнгард ставив на арені „Гросшлільгавзу" в Берліні твори Софокла й Аристофана, то — очевидно — можна й інсценізувати й драматичні поеми Лесі Українки. А втім, це не легка справа, і тому з великим признанням треба підкреслити однаково пієтизм, з яким ансамбль „Заграва" поставився до свого завдання, і величезну працю, що її вклав у його виконання, як і надзвичайно вдатну розв'язку сценічного оформлення та проблеми одягів. Тому дано виставі культурну оправу, створено культурну атмосферу. Вона була б ще краща, якби музичну ілюстрацію не опоганила система гучномовців у шкільній авдиторії в Ню Йорку, де показано п'єсу, — але ж гості з Торонта цьому не винуваті. В отій культурній обстанові режисерові Юрієві Вельському та „твердому зернові" виконавців вдалося створити на сцені настрій напруження, викресати у глядачів зацікавлення та ступенувати його аж до останньої яви. Найкращою з цілої вистави була сцена-діялог Кассандри і її брата Гелена, і обох виконавців тих роль, пані Ніну Тарнавецьку та М. Ляльку слід поставити на перше місце. Найслабшими були масові сцени, як ось гульня несвідомих смертельної загрози троянців чи напад греків, що ввійшли до міста-фортеці у Троянському коні. Наївненькими були нібито покази збройної сили троянців і греків чи військового почету лідійського царя.

Очевидно, ці і багато інших подібних критичних завваг, що їх можна б зробити, ні трохи не поменшують подиву для праці цього канадійського ансамблю і, особливо, його успіху втягнути таке гарне діло — молодь. В оцінці такої вистави не можливо забувати, що йдеться про аматорський гурток, сповнений доброї волі, і що не вільно гасити його ентузіязму. Тому й нюйорська публіка, спрагнена театру, прийняла гостей надзвичайно тепло. І без ніякого докору керівникам того ансамблю, а, навпаки, з найбільшою до нього прихильністю, слід висловити сумнів: чи доцільно молодому театральному ансамблеві вишукувати для свого репертуару твори, в яких ідеться не про дію, акцію, а тільки про ідею, і в інсценізації якого наголос з природи речі мусить лежати не на грі, а на рецитації.

Відкидаючи тезу „мистецтва для мистецтва", особливо в житті національної групи в чужомовному середовищі, далеко від рідного краю, годі теж прийняти тезу, що в усіх ділянках культури всі інші критерії повинен заступити тільки — патріотизм.

При всій убогості української драматургії, вона має таки чимало добрих п'єс, не тільки побутових. Є теж невичерпне багатство прегарних творів чужинецької драматургії, виставлення яких дало б і режисерові і акторові і публіці напевне немале вдоволення.

Літературно-Мистецькому Клюбові в Ню Йорку, який вже вдруге спонзорував виставу „Заграви", треба погратулювати такої мистецької співпраці.

І. Кедрин

Дещо про медичний доріст

СТУДЕНТСЬКА МЕДИЧНА ГРОМАДА

В першому ряді сидять (зліва) Гановський Ярема, Клодницька Марія-Лідія, Гординський Ярослав, Пундій Христина. В другому ряді (зліва): Коссак Орися, Ільків Олександра, Погорецька Ляриса, Кулицька Марта,. В третьому ряді (зліва:) Лебедович Олександер, Гарасим Мирон, Процик Юрко, Бродин Михайло. (5 студентів були неприсутні).

Шикаґо багато-мільйонове місто з численними школами та університетами, в яких вчаться тисячі студентів. Серед них невелика горстка молодих людей, які в майбутньому репрезентуватимуть українську медичну професію в ЗДА. Іллинойський Відділ УЛТПА вже від довшого часу старався охопити їх своїм членством, розсилаючи заяви та передаючи інформацію про УЛТПА.

23 квітня відбулась перша зустріч українських студентів медицини, фармації і дентистики. Вислідом зустрічі — створення формальної Медичної Громади при УЛТПА. Д-р Василь Трухлий, голова Відділу Іллиной привітав студентів і об'яснив завдання і цілі УЛТПА. Своє глибше зацікавлення молоддю він підкреслив у пізніших розмовах, присвячуючи кожному студентові та його справам крихітку часу та уваги. Маґістер Михайло Головатий, який разом з д-р Павлом Пундієм (неприсутнім в той час) є заступниками для студентських справ, звернув увагу на важливість існування студентських організацій.

Одною з важніших точок програми був вибір управи Медичної Громади. Зпосеред трьох кандидатів (Ярослав Гординський — студент 4-го року в Норд-Вестерн університеті, Марія-Лідія Клодницька студентка 2-го року в Іллинойському університеті і Ярема Гановський студент 2-го року в Іллиной) вибрано Ярослава Гординського на голову, а Лідію Клодницьку на секретарку.

Після обговорення важливіших справ та назначення реченця слідуючих зборів зроблено спільну знимку. Зустріч проходила в приємній атмосфері.

М.Л.К.

Що писала „Свобода" 50 років тому

„Російські українці домагаються Української Республіки", злученої з Росією на федеративних основах"

(„Свобода" з 19 мая 1917)

„Вісті з України.: Дня 30 марта князь Львов прийняв у себе українську делеґацію, яка складалася з представників петроградських українських організацій. Делеґати Лотоцький, Корчинський, Славинський, студент Чечель і члени ради робітничих і жовнірських депутатів, Гайдар і Лобода, представили слідуючі найважніші домагання, яких здійснення вони вважають конечним ще перед скликанням конституційних зборів:

1) назначення в українські губернії осіб, обзнакомлених з Україною і її мовою,

2) назначення губернських українських комісарів,

3) заснування при Тимчасовім Правительстві осібного відділу для українських справ.

У спеціяльних галузях управи поставлено отсі домагання:

1) В міністерстві справедливости — негайне уведення в життя всіх судових постанов щодо української мови в усіх случаях зносин з місцевим населенням,

2) в міністерстві народної просвіти — введення української мови в народних школах і допущення її в середні наукові заведення; українізація учительських шкіл і відкриття нових з програмами, приноровленими до місцевих потреб. Поки вищі школи на Україні всестороннo приміняються до потреб корінного населення — введення в них українських курсів і катедр, в першій мірі в київськім університеті, а також в усіх інших вищих наукових заведеннях, де сходуть слухачі і знайдуться відповідні учителі. Зорганізовання в наближаючіся вакації коротких курсів для підготовлення народних учителів в народних школах і негайна видача на те потрібних грошей для київського Наукового Товариства, котре лучить в собі всі прочі українські наукові товариства, а для петроградського Добродійного Товариства видання загально хосенних і дешевих книжечок.

3) В справах духовенства — видання пояснень, що тепер духовенство не повинно стіснятися в приміненню рідної мови в проповіді і негайне усунення тих осіб, які незаконно заагарбали в свої руки власть церковної православної адміністрації в Галичині і привернення Греко-католицькій Церкві її прав.

Независимо від того, в цілі привернення грубо подоптаного старим режимом загально-людського і міжнародного права, необхідно і безпроволочно привернути в занятих російськими військами частях Галичини і Буковини весь устрій місцевого політичного і суспільного життя і національні права, котрими користувалося до війни місцеве українське населення, і освободити з-під заслання і арешту всіх буковинських і галицьких українців, яких переслідувано на основі ненависти правительства до української культури.

Прем'єр кн. Львов заявив делеґації, що правительство не має жадних основних незгідностей із заявленими українськими потребами і що йому бракує тільки вказівок, помочи і співділання українських суспільних сил для їх задоволення і здійснення. В результаті беседи з міністром-прем'єром і висказаних ним желань для співділання і вказівок правительству в справі здійснення українських національних потреб утворилася 1 цвітня „Українська Національна Рада" в Петрограді.

В її склад увійшли представителі всіх політичних, суспільних і культурно-просвітних українських організацій в Петрограді. В члени Комітету, вибраного Радою ввійшли: Лотоцький предсідатель, Керченський заступник предсідателя, Славинський, Корчинський, Стебницький і Голоскевич виділові, Зайцев і Слюсаренко заступники виділових".

Україна на Світовій Філятелістичній Виставці

В Амстердамі, Голляндія, відбулася світова філятелістична виставка, одна з найбільших після Другої світової війни. Виставка тривала від 12 до 21 травня. Це була 67-ма з черги міжнародня виставка.

Цікаве, що на ній першу найвизначнішу нагороду дістав американський колекціонер за збірку перших марок Голляндії, яка була розміщена в 20 рамах з показом проблизно 100 сторінок з його альбомів. Це була найбільш спеціялізована збірка, численні показані марки є унікати.

Для українських колекціонерів цікавим те, що там виставлено колекцію українських поштових марок з 1918-1920 років, яка дістала срібну медалю. Український філятеліст з Парма Гай, Огайо, п. Павло Волянський є відомий ентузіяст української філятелії і наші колекціонери вдячні йому за цей показ українських марок на світовій виставці.

Участь в таких виставках, — це не легка справа з технічного боку і вимагає вона підготовки та коштів. Збірка була добра і дістала нагороду.

Наш знайомий Д. Лідман, що редаґує філятелістичний відділ для „Ню Йорк Таймс-у", вмістив більшу статтю про виставку в Амстердамі, відому як „АМФЕЛІКС 67". В списку нагород ми знайшли ім'я п. Волянського.

І. Світ

Філядельфія, Па.

БІБЛІОТЕКА „ЧОРТОПОЛОХІВ" РОСТЕ, ДІЄ І МАЄ ЧИТАЧІВ!

Чи ви знаєте, що на протязі минулого 1966 року бібліотека „Чортополохів" у Філядельфії обслужила 953 відвідувачів і випозичила 1183 книжки? Що вона нараховує тепер 1663 томи, і що в самому тільки 1966 році ця бібліотека закупила з фондів Рідної Школи нових книжок на суму 560 долярів?

Ця активна пластова бібліотека існує у Філядельфії вже від 1958 року. Від трьох років діє вона під фірмою Пласту і Рідної Школи і приміщується в парохіяльному будинку парохії Царя Христа при вулицях 16-ій і Каюґа. Бібліотека має 146 зареєстрованих читачів, в тому числі є величезна перевага пластової молоді. Бібліотеку веде із послідовною витривалістю активний працьовитий курінь УПС „Чортополохи". Загальні збори куреня, що відбулись 11 лютого ц. р. вибрали на дворічну каденцію до управи бібліотеки, що її знову очолила пл. сен. Марта Тарнавська, ще таких Чортополошок: пл.сен. Марію Одежинську, пл. сен. Анну Максимович та пл. сен. Віру Пак.

Бібліотека відкрита кожної неділі від год. 10-ої до 12-ої вранці і запрошує всіх ставати її членами. Управа бібліотеки просить теж усі пластові видавництва та поодиноких пластунів надсилати бібліотеці пластові, зокрема ж виховні матеріяли, щоб допомогти розбудувати відділ пластової літератури. Матеріяли треба слати на адресу бібліотекаря:

Plast Library
c/o Marta Tarnawsky
4626 North 13th Street
Philadelphia, Pa. 19140

Ювілейні святкування в Монтреалі

Цього року Канада відзначує 100-річчя свого існування. Українці в Монтреалі пов'язали сторіччя Канади з відзначенням 75-тиліття українського поселення в Канаді. Ювілейні святкування в Монтреалі відзначено трьома окремими імпрезами заходами місцевого Відділу КУК-у.

Бенкет

Відзначування 75-ліття поселення українців у Канаді започатковано Бенкетом в п'ятницю 12-го травня в приміщеннях готелю Монт - Руяль. Бенкет започатковано відспіванням канадійського й українського гимнів у виконанні жіночого хору при катедрі св. Софії під дир. митр. прот. В. Слюзаря. Цей хор виконав також три оригінальні релігійні пісні.

Бенкет відкрив проф. О. Кушнір, голова Відділу КУК-у, а ведення програми передав у руки д-р Ст. Климчука. Головним доповідачем на бенкеті був Митрополит Кир Максим Германюк, ЧНІ., який проаналізував причини нашого збереження та численних надбань у Канаді, вказуючи на такі важливі фактори, як вартість українських родин, прив'язання до своєї віри, пошанування рідних звичаїв, працьовитість, ідейність та любов свого народу.

З привітами виступали: Єпископ Кир Ізидор, кол. міністер справедливости пров. Квебеку Клод Вагнер, посол до федерального парляменту Соррен Алмонд, посол до провінційного парляменту Франк Ганлей, посадник міста Ляшін і заступник посадника міста Ментреалю Жак Брісбуа. Присутнім на бенкеті піонерам роздано почесні грамоти, що їх вручував сенатор Павло Юзик. В розривковій частині бенкету виступав з описами танцювальний ансабль відомого балетмайстра Петра Марунчака. Бенкет пройшов з успіхом, в чому заслуга також господаря д-ра Ст. Климчука, який вив'язався зразково зі свого обов'язку, послуговуючись свобідно добрим знанням української французької та англійської мов.

Святочна Академія

13-го травня в залі Плато влаштовано Святочну Академію. Мистецьку програму Академії виконали мужеський сумівський хор „Прометей'' з Торонта під проводом диригента мгр. В. Кардаша, в супроводі піяністки п-і Марти Кравців - Барабаш, а балетний ансамбль П. Марунчака та піяніст - віртуоз Іриней Жук. Хор „Прометей'' відомий зі своїх успішних виступів. В першій частині він виконав релігійні й побутово - історичні пісні, в другій народні. Хор очарував публіку. Треба тільки ствердити, що присутні мали велику духову насолоду з гостинного виступу „Прометея''. Виконання піяніста Іринея Жука стояло також на високому мистецькому рівені.

Святочне слово виголосив сенатор Павло Юзик. Він начеркнув широкий образ досягнень перших поселенців, вказуючи на вклад в різних відтинках суспільного, політичного, економічного, культурного життя Канади.

Архиєрейські Богослуження

В неділю 14-го травня була днем молитви до Бога в подяці за всі дотеперішні щедрі ласки та з проханням про допомогу в майбутньому. Вся українська громада, разом з молодечими організаціями та дітьми „Рідних Шкіл'' взяла масову участь в Архиєрейських Богослуженнях, що були окремо для українців обидвох віровизнань. Для українців православного обряду Богослуження відправив у соборі св. Софії в заступстві хворого Архиєпископа Кир Михаїла митр. прот. В. Слюзар у сослуженні місцевого духовенства. Для українців католиків Архиєрейську Богослужбу відслужив в прекрасній катедрі св. Йосифа Кир Ізидор у сослуженні деканального духовенства. В Богослужбі приймав участь Високопр. Митрополит Кир Максим, який виголосив глибоку змістом проповідь в українській та французькій мовах. Співав хор СУМ-у „Прометей'' з Торонта. В Богослужбі взяло участь понад 5.000 осіб, в тому численні чужинці. Богослужбу пояснював у французькій мові о. проф. М. Кушнірик. Єпископ Ізидор виголосив Архиєрейське слово, складаючи признання й побажання.

Цього ж дня о год. 5,30 по пол. хор „Прометей'' виступав з концертом в одному з кіосків Світової Виставки. Концертові прислуховувались тисячі відвідувачів, подивляючи чар і красу української пісні. Був це концерт не тільки в пошану українським піонерам, але на славу всього українського народу у вільному світі та на рідних землях.

Заснування Французько - українського Т-ва

В рямках святкувань 75-ліття поселення українців у Канаді, одна подія заслуговує на окреме відзначення. Цією подією, яка стане тривалим пам'ятником у пошану українським піонерам, є оснування Французько - українського Товариства Приязні провінції Квебеку, по-французькому „Фратерніте Франко - Юкреніен''.

Це Товариство засновано 17-го травня під час спільної зустрічі - вечері, яка відбулася в сальонах французько - канадійського клюбу. У зустрічі взяли участь 43 особи, в тому 24 українці і 19 французьких канадійців, репрезентантів різних суспільно - політичних, культурних і молодечих організацій, преси й радія.

Зустріч відкрив з рамени КУК-у один з головних ініціяторів Я. Пришляк, вітаючи присутніх та з'ясовуючи її мету. Від канадійців з привітами виступали: Лео Рейно — член Екзекутиви Т-ва св. Івана Хрестителя, найбільшої французько - канадійської національної організації, Є. Кастонґе — від провінційного міністерства Іміґрації та Альбан Деґль — від федерального Міністерства й Іміґрації.

Зустріч звеличав своєю присутністю Жан Ноель Трамбле, мміністер культурних Справ Квебеку, який заохочував до скріплення французько - української співпраці, забезпечуючи зі свої сторони всяку належну допомогу.

У висліді схвалення проєкту статуту приступлено до вибору першої Екзекутиви, в склад якої ввійшли: Рене Ґотіє і Ярослав Пришляк, як голови, Нотар Ролянд Савіняк і Марія Лоґуш — заступники голови, Марія Орищук — секретар, Оксана Калужна — скарбник, Теодор Цехмістро — організаційний референт і Жерард Тюркот — пресово - пропаґандивний референт.

Заснування цього товариства є українським досягненням та важливим не лише соціяльно - культурним, а передусім політичним здобутком, бо обидві сторони є рівнорядними партнерами у службі для добра Канади й України.

Я. Пришляк

І колонії можуть „ратифікувати''...

„Молодь України'' з 23 травня опублікувала на 1-ій сторінці таке повідомлення (щоб надати йому „державної ваги''):

„Українська РСР Ратифікувала Договір про космос'' — „Указом від 22 травня 1967 року Президія Верховної Ради Української РСР ратифікувала Договір про принципи діяльності держав по дослідженню і використанню космічного простору, включаючи Місяць та інші небесні тіла, підписаний Українською РСР, 10 лютого 1967 року''.

КОНҐРЕС ОУФ

Сьомий Конґрес Об'єднання Українців Франції, на якому були делеґати 9 філій і один осередок, відбувся 14 і 15 травня в Меці (Східня Франція).

Конґрес вітали усно Високопреосвященніший Владика Кир Володимир Маланчук, Єпископ і Апостольський Екзарх для українців католиків у Франції, Степан Ленкавський, голова Проводу ЗЧ ОУН, мгр. О. Коваль, голова ЦУ СУМ, та Г. Оципко — від УДК Бельгії. Листовно Конґрес привітали Блаженніший Владика Кардинал Кир Йосиф Сліпий, Верховний Архиєпископ і Митрополит Української Католицької Церкви, та Високопреосвященніший Владика Кир Іван Бучко, Архиєпископ і Апостольський Візитатор для українців Західньої Европи, як також численні установи й організації.

Нарадами Конґресу, які розпочалися після загального громадського віча в обороні прав України і для відзначення 75-річчя народин та 50-річчя священства Верховного Архиєпископа, Митрополита і Кардинала Кир Йосифа Сліпого, проводила президія в складі: В. Бородай (Ліон) — голова, С. Луць (Тіонвіль). — заступник голови, Б. Білогоцький (Париж) — 1-ий секретар і І. Пришляк (П'єн) — 2-ий секретар.

Основний звіт з діяльности ОУФ (Головної Управи і Філій) склав голова ОУФ, ред. С. Косик. Пригадавши цілі і мету, для яких створено ОУФ, він заявив, що перед відновленням всеобіймаючої внутрішньої громадської діяльности в травні 1965 р., ОУФ у внутрішньому співвідношенні був тісно пов'язаний з ОУРФ. Коли ж провідні члени ОУФ визнали конечність відновлення і усамостійнення діяльности ОУФ, після засідання Ради ОУРФ в травні 1965 р., ОУФ відновив і усамостійнив всю свою внутрішньо - організаційну діяльність, достосовуючи її до вимог статуту. Переведено перепис членства, запропоновано членам вплачувати мінімальну членську вкладку на покриття адміністративних витрат Головної Управи, відновлено діяльність по Філіях, зорганізовано нові Філії. Всю цю внутрішньо - організаційну діяльність одобрила Рада ОУФ на своєму засіданні в травні 1966 р. На кінець звітного періоду організаційний стан ОУФ був наступний: 10 філій (Мец, Робма, Мілюз, Сошо, Тіонвіль, Везін - Шалет, Ліон, Фареберсвілер, Ле Като, Денен) і два осередки (Париж і Сарбурґ).

Цей стан ствердила верифікаційна комісія, зложена з делеґатів з Сошо (В. Марцелько), Робма (Д. Мішталь) і Мец (Г. Микитчук), яка перевела контролю мандатів делеґатів.

Другу частину звіту голова ОУФ присвятив зовнішній діяльності ОУФ, в тому і видавничій діяльності у французькій мові. З рамени ОУФ реґулярно виходить місячник у французькій мові „Ль'Ест Европеен'' і видаються книжечки з серії „Історичні і політичні студії''. У звітному періоді появилося їх дві: „Польща і західні землі України'' (основна стаття проф. В. Кубійовича про західньо - українські землі і додаткова стаття ред. В. Косика про польсько - український кордон і про обмін населенням між Польщею і СССР в р.р. 1944-1946) та праця проф. Н. Полонської - Василенко „Зв'язки України з европейськими державами в X - XIII ст. ст.''

З рамени Контрольної комісії в складі В. Бородай — голова, С. Попель і Г. Матвіїв — члени, яка перевела контролю каси і книговедення, звітував її голова. Контрольна комісія ствердила, що приходи з вкладок і датків від Філій, про які звітував також скарбник Головної Управи П. Кучинський, становили у звітному періоді, точніше — за час від травня 1965 по березень 1967 — 3.521,23 фр., а розходи — 1.430,27 фр. Разом із збірками, субвенціями та іншими впливами, операції каси ОУФ в роках 1964-1966 становили: приходи — 89.405,17 фр., розходи — 84.813,48 фр.; сальдо 4.591,69 фр.

Делеґати, після одноголосного схвалення всієї дотеперішньої діяльности Головної Управи, зокрема голови ОУФ, і одобрення розпорядження, уділили уступаючій Головній Управі абсолюторію з висловами признання. Конґрес ствердив, що тільки особи, які, згідно з зарядженим Головною Управою переписом, відновили членство, чи вступили в члени ОУФ, мають право уважати себе членами організації.

Конґрес ОУФ остаточно затвердив правильник діяльности Об'єднання та апробував проєкт змін статуту.

Конґрес, заслухавши звіт голови ОУФ і взявши до уваги голоси дискутантів, схвалив дотеперішню політику ОУФ по відношенні до затіснення співпраці з іншими українськими організаціями різних середовищ, головно на форумі УЦГК і міжорганізаційних комітетів на провінції, і постановив, що Головна Управа має докладати зусиль, щоб продовжувати зміцнення співпраці на цьому відтинку для добра української загальної справи. Він висловився зокрема за те, щоб унормувати відносини поміж ОУФ і ОУРФ і затіснити їхню співпрацю.

Конґрес прийняв постанову, що ОУФ має активно включитися в працю Світового Конґресу Вільних Українців. Делеґатом ОУФ на цей важливий Конґрес вибрано одноголосно ред. С. Косика. Покриття коштів подорожі має бути розприділене Головною Управою на філії пропорційно до їх членства і спроможностей.

Членські вкладки встановлено в сумі 2 фр. на місяць від звичайних членів, 1 фр. від матеріяльно слабих членів, 0,50 фр. від жінок (у випадку коли їхні чоловіки вже є членами). Управа філії і Головна Управа мають право звільнити неспроможних членів від плачення членських вкладок.

На пропозицію окремої комісії, зложеної з представників більшости Філій, вибрано нову Головну Управу в наступному складі: ред. В. Косик — голова ОУФ, Симон Луць — заступник голови, Петро Кучинський — секретар, Василь Пекельний — скарбник, Богдан Білогоцький — референт молоді, Наталка Шиленко і Юрко Филь — члени.

До Контрольної Комісії обрані: Василь Бородай — голова, Ігор Пришляк і Олекса Смоликевич — члени.

А. Б.

Філядельфія, Па.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА АКАДЕМІЯ У СВЯТО-ПОКРОВСЬКІЙ ПАРАФІЇ

Школа українознавства при Свято - Покровській Парафії влаштувала Шевченківську Академію 12-го березня в парафіяльній залі при Мешер вулиці.

Того ж дня після Служби Божої в церкві відслужили Панахиду за спокій душі Т. Шевченка протопресвітер о. Іван Савчук і настоятель парафії о. Василь Серефимович. Церква була виповнена вірними по береги. Перед Панахидою о. Василь сказав слово про значення Т. Шевченка для нашого народу.

Зараз після Богослужб присутні перейшли до церковної залі, де розпочалася Академія. Вступне слово сказав настоятель парафії, і зараз діти школи українознавства приступили до виконання програми.

Свято почато деклямацією „На смерть Тараса Шевченка'' — учениць VII кляси, Лесі Трипупенко і Лідії Лукіянович під керівництвом Ніни Басюк. Дівчатка: Катруся Мала і Ліда Лукіянович склали квіти перед портрет Кобзаря. Всі учні школи відспівали гарно „Заповіт'' під керівництвом учительки співу п-ні А. Лисенко.

З зацікавленням приявні прослухали доповіді „Життя й значення Тараса Шевченка'', виголошені декількома учнями старших кляс. „Як Т. Шевченко провів останній день свого життя серед друзів у Петербурзі'' — доповідала уч. IX кл. Марія Симончук. Зміст промови Пантейлемона Куліша під час похорону Т. Шевченка переказав уч. IX кл. Ігор Алфімов. Про значення „Кобзаря'' й про новий тон, яким заговорив Т. Шевченко — розказав уч. сьомої кл. Андрій Корсунь. Про релігійність Т. Шевченка, про жертву особистого добра для загальної цілі та огляд ряду історичних поем — розказала уч. IX кл. Людмила Сірко. Про пророче передбачування будучини та революцію в українських думках за творами Шевченка: „Сон'', „Кавказ'', „Великий льох'', „Посланіє'' — доповідала уч. сьомої кл. Лідія Лукіянович. Про посмертний зріст слова Т. Шевченка, яке було кличем до пробудження нації, говорив уч. IX кл. Євген Бурка. Всі доповіді у відповідних місцях були ілюстровані творами Т. Шевченка під керівництвом Ніни Басюк.

Були деклямації поем Т. Шевченка. „Гетьмани ...'', уч. сьомої кл. Марія Борисюк, „Розрита могила'', уч. сьомої кл. Леся Трипупенко, „Тарасова ніч'', ученики сьомої кл. Андрій Корсунь і Ольга Ваць. Уривок з „Посланіє'', уч. восьмої кл. Тарас Стеценко, „У нашім раї'', уч. сьомої кл. Лідія Лукіянович.

Потім слідувала пісня „Тече вода із за гаю'', слова Т. Шевченка, муз. Пилипенка, співали діти I і II кл. під керівництвом п-ні А. Лисенко. „Що ми знаємо про Тараса Шевченка'' — проза, виконали діти I кл. під керівництвом п-ні Н. Лукіянович. Спільна деклямація: „На Великдень, на соломі'', виконали учні II кл. під керівництвом п-ни П. Манойло. „Біля портрета'', вірш Л. Полтави, спільна деклямація, яку виконали уч. III кл. під керівництвом п. Ф. Лисого. Спільна деклямація „Твій дух між нами'', вірш Роляника, виконали уч. четвертої кл. під керівництвом п-ні О. Гурської.

Після перерви учні I, II і III кл. відспівали мелодійно пісню: „Зацвіла в долині червона калина'', муз. Пилипенка, під керівництвом п-ні А. Лисенко. „Відкриття Пам'ятника Т. Шевченка у Вашинґтоні'', слова Є. Войтовича, деклямація, яку виголосив уч. восьмої кл. Лесик Стратієнко під керівництвом п-ні Н. Басюк. „Іван Підкова'', спільна деклямація, яку виголосили уч. четвертої кл. під керівництвом п-ні О. Гурської.

„Перебендя'', поема Т. Шевченка, монтаж, пояснення до поеми сказав уч. п'ятої кл. Юрій Трипупеко. Ролю Кобзаря - Перебенді виконав майстерно уч. IX кл. Євген Криволап. В монтажі брали участь уч. п'ятої і шостої кл. під керівництвом п-ні М. Євсевської і п-ні О. Піддубної. Піснями, що входили до монтажу, гарно керувала п-ні А. Лисенко. Фортепіяновий акомпаніямент спочивав в руках п-нни Г. Євсевської, а підготовка Кобзаря до гри на бандурі була в руках п-нни З. Граур.

В монтажі були пісні, в яких брали участь учні: К. Оранська, Л. Граур, Юрій Трипупенко, О. Стеценко та інші діти, що виступали у монтажі під керівництвом п-ні А. Лисенко, яка доложила усіх зусиль, щоб усі ті пісні випали так, як вона хотіла.

Академія була на високому музичному та повчальному рівні, для якої п-ні А. Лисенко вложила багато праці і кожної суботи посвячувала кілька годин для вивчення пісень. Не мало праці доклали учительки й учителі. Також учні працювали над собою пильно, і за всі їхні виступи, авдиторія нагороджувала їх своїми оплесками. Школа українознавства при парафії св. Покрови стоїть на високому рівні, і дай Боже, щоб такі школи були при всіх наших парафіях.

Кінцеве слово сказав голова Парафіяльної Ради п Л. Івашина, який подякував всім учителькам і учителям за їх щиру працю для влаштування такої гарної Академії в честь нашого Великого Поета Тараса Шевченка.

о. Іван Савчук
Протопресвітер

Перед балем ґрадуантів

17-го червня з пошаною зупиниться Нюйоркська громада в своїй біжучій праці, щоб привітати і прийняти в свої ряди нове членство. Прийдуть вони, ці молоді кандидати зі шкільних будівель, де вчились довго, як стати відповідальними, продуктивними людьми.

В червні востаннє тисячі молодих людей перейдуть через тихі кімнати і коридори своїх шкіл, залишаючи в них малу, але важну частину свойого життя. Виринуть з чорних таблиць числа, з книжок факти, з лавок спомини про хвилини шкільного життя. Печатка учня залишиться, як напис на столі, чи нотатка в шкільній книжці, може в споминах любого професора. Та в умі кожної молодої людини всі прикмети наукового чи суспільного шкільного життя творять конкретну цілість, яка дає твердий ґрунт на будову будучого життя.

Як тяжко залишити ці чудові, веселі шкільні дні. Як сумно розставатися з дорогими приятелями. Страх збирає, коли в хвилині слабости бачиться пащеку вимагаючого, жорстокого світу, який чекає на нові жертви. Та молодість, — це весна, повна сили, надії і почуття самовартости. Вона перемагає сумніви. Лишаючи шкільні мури, молодий чоловік забезпечений знанням чується міцний і відважний. З радістю та охотою він виринає на крилах нового життя, і домагається місця в рядах суспільства.

І суспільство робить йому місце.

В Ню Йорку, Окружна Рада СУА у співпраці з Українською Студентською Громадою вже сьомий рік улаштовує привіт ґрадуантам у формі бенкету і балю. Подія, що відбудеться 17-го червня, в Українськім Народнім Домі в Ню Йорку, має потрійне завдання. З сторони української громади це свідчить як відзначення та признання осягам молодих ґрадуантів. Валь дає нагоду молоді пізнати себе, створити нові дружби та знайомства. Цього року запрошені не лише ґрадуанти з гай скулів, але теж з коледжів і університетів.

Баль Ґрадуантів має за ціль все те, що всі балі, щоб гарно забавитись. До танцю буде грати усім олюблена оркестра „Амор''.

Марта Бачинська

РІДНА МАТИ І РІДНА МОВА

У статті Олени Росляк, надрукованій у тижневику „Українські Вісті'' з Едмонтону, напередодні Свята Матері, висловлено такий заклик до матерів:

„Українську мову впроваджують у школи й університети. Уряд іде на руку українській спільноті. Живемо в добу, коли знання однієї мови замало. Тепер корисно, деколи й необхідно знати більше мов. Чому ж не навчити української дитини української мови? Хай кожна дитина чує рідну мову від рідної матері, хай матері пильнують записувати своїх дітей до рідних шкіл, на курси українознавства, хай в університетах наші студенти поширюють своє знання української мови. Все це в нас річ можлива і конче потрібна.''

ІВАН БОРДЕЙНИЙ (О. ЗАДУМА)

(Посмертна згадка)

У Новому Ульмі в Німеччині виросла свіжа українська могила. Чужа земля навіки накрила сина української Буковини, одного з невтомних каменярів, що прокладали шлях національному й політичному освідомленні серед українських народних мас на Буковині. Відійшов у вічність щирий і відданий патріот, письменник і публіцист — сл. п. Іван Бордейний, у літературному світі знаний під псевдонімом О. Задума.

І. Бордейний народився 23 серпня 1884 р. у селянській сім'ї села Слобода Раранче, біля Чернівців. Початкову освіту проходив у рідному селі, а після закінчення Учительської семінарії у Чернівцях, став у 1905 р. народним учителем. З молодечим запалом, віддав всі свої сили у школі й поза школою для піднесення національної свідомости й загальної культури свого села. Він організує сільський театр, основує читальню, селянську кредитову кооперативу, влаштовує доповіді на господарські й національно-культурні теми, веде боротьбу проти алькоголізму та румунізації. Це не могло подобатися його румунським сусідам. На основі брехливого доносу І. Бордейного, й його брата Юрка, арештують за т. зв. „протидержавну діяльність'' та вивозять обидвох у західні області австрійської імперії. Завдяки інтервенціям посла Миколи Василька їм вдалося вирватися на волю аж по шести місяцях. По виході з арешту І. Бордейного покликують до війська. У ранзі лейтенанта він попадає на італійський фронт і там дістається у полон.

При кінці 1918 р. І. Бордейний повертає на Буковину і починає знову вчителювати в рідному селі. Важка це була праця у новій вже румунській дійсності, коли цей окупант, ворожий українському народові на Буковині, відразу повів румунізаційний наступ на українське шкільництво, замінюючи українські школи на румунські. Бордейний, як щирий і палкий український патріот, не міг терпіти цього насильства й виступав проти нього отверто й відважно. Внаслідок такої його постави його переносять службою в глиб Румунії, де він учителює аж до 1938 р., коли то його передчасно пенсіонують.

Наслідком нових політичних змін на Буковині в червні 1940 р. І. Бордейний опиняється у різних таборах, у Німеччині, поділяючи долю української еміґрації на скитанні. У 1951 р. І. Бордейний виїжджає до Австралії, де перебув 15 років. Але для його вдачі Австралія не могла стати йому другою батьківщиною. Він ввесь час тужить за рідними сторонами, за европейським кліматом. І врешті, в 1966 р. вертається до Німеччини, але вже з надщербленим здоров'ям і в поважному віці. Тут неожидано помер 28 жовтня 1966 р., похований у Новому Ульмі, над Дунаєм. В І. Бордейному українська спільнота втратила видатного педагога, публіциста, письменника і палкого борця за право й правду українського народу.

Публіцистичні статті І. Бордейного на культурно-громадські теми, його оповідання, драми, віршовані оповідання і поезії заповнювали шпальти зокрема українських чернівецьких газет і журналів між двома світовими війнами. Всі його писання відзначалися темпераментом, патріотичністю і палкою любов'ю до свого народу. Ця любов і патріотичність не раз завдавала йому багато клопотів, а зокрема переслідувань від окупанта.

Писав Бордейний під псевдонімом О. Задума. Він був постійниб співробітником літ.-наукового журналу „Промінь'', „Самостійна Думка'' та газети „Самостійність''. І в інших українських періодичних виданнях час-від-часу появлялися його писання. Чернівецька „Хліборобська Правда'' часто поміщувала його Фейлетони. З його оповідань варті згадки: „Марія Конопенко'' („Промінь'' у більше числах за 1923), „Мати'' (Чернівці, 1922), „Прощання'', „Різдвяний промінь'', „Різдвяний дарунок'', „Весілля'', „Бакшіш'' та ін. З його епічних поезій згадаємо: „Судьба'', „Хрест і шабля'', „Війт'', „Переслідуваний'', „Людина'', „Громадські заступники'', „Нірвана'', тощо. Поезія „Молитва'' („Самостійна Думка'' за квітень 1933) та інші. З його драматичних творів згадаємо: „Крути'', „Мойсей'' та „Хвилями вгору''. У 1933 р. появилася у Чернівцях, окремим виданням його науково-популярна розвідка „Невидима сила''.

Патріотичність і національно - самостійницький дух творчости Задуми-Бордейного відзначила українська радянська критика зневажливою кваліфікацією автора „фашиствуючим'', пишучи його ім'я з малої літери. (О. Губар та інші: „Літературна Буковина'' стор. 46-47)

Літературна спадщина О. Задуми-Бордейного, розкидана по журналах і газетах, які є сьогодні бібліографічною рідкістю. Вона варта того, щоб її зібрати, впорядкувати й видати окремим виданням. Це був би найкращий пам'ятник цьому трудівникові на народній ниві та страдникові за його любов і відданість до українського народу.

Вічна йому пам'ять!

М. Чесниковський

Коговз, Н. Й.

СВЯТО КРУТ

Дня 29 січня ц. р. Пластова Станиця в Коговзі Н. Й., при співучасті молодечих організацій СУМА, студентськ. громади, української школи при церкві св. Миколая у Вотервліті та музичної студії Я. Кушніра відзначила святочною програмою 49-ту річницю бою під Крутами.

В програму свята, всі точки якої були у виконанні членів молодечих організацій, входили три пісні (хори Сума та Пласту), дві пісні у супроводі оркестри (хор школи та оркестра студії), окремий виступ оркестри студії, деклямація (СУМА), фортепіянове сольо (юначка Н. Павлів) та мистецьке читання нарису про бій під Крутами (ст. пл. Оксана Галькевич).

Відзначення Крут відбігало від традиційних наших святкувань тим, що замість одної довшої доповіді, в програму свята були включені дві чверть-годинні доповіді, які були розділені мистецькими точками. Першу доповідь „Події перед Крутами'' виголосила ст. пл. Оксана Бачинська, а другу — „Бій під Крутами та його значення'' виголосив ст. пл. Олег Павлюк, користуючись при тому великою схематичною мапою, на якій були накреслені рухи українських та большевицьких військ. Ціллю цього підходу було не переобтяжування уваги молодих учасників свята довгою промовою, а використання наочного матеріялу допомагало їм засвоїти інформації подані у коротких доповідях.

Програму свята закінчено апелем Пласту і СУМА. Під команду „струнко'' при символічному вічному вогні, черґуючись пластунка і сумівець відчитали відомі імена героїв, які полягли під Крутами.

Велика заля Горожанського Клюбу в Коговзі була переповнена публікою, половину якої становила молодь.

Мистецьке оформлення сцени, як рівнож виготовлення мапи, якою користувався доповідач, було виконане інж. Р. Галькевичом; символічний вічний вогонь виконав М. Крушельницький.

Чистий дохід зі свята переслала Станиця на фонд Катедри Українознавства.

пл. сен. **Михайло Горець**

28 ЯПОНСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТІВ І РІЗНИХ ІНСТИТУЦІЙ ДІСТАЛИ від американської армії від 1959 року разом 1,075.000 дол. на різні досліди. Японський міністер освіти боронив в парляменті ті університети й дослідні установи проти закидів соціялістичних послів, наче б Японія старалася за американські гроші винайти для ЗДА нові отруйні гази.

Нюарк, Н. Дж.

СВЯТО В ЧЕСТЬ Т. ШЕВЧЕНКА

Рідна Школа при парафії церкви св. Вознесіння спільно з молодечою Організацією Юного ОДУМ-у гідно відзначили роковини Тараса Шевченка 19 березня в церковній залі.

Свято започатковано співом Американського Гимну і „Заповіту". Відкрив голова Батьківського Комітету Рідної Школи п. Іван Павленко. Слово про Шевченка сказав настоятель церкви св. Вознесенія от. прот. Микола Харіщак. Діточки, учні Рідної Школи, — Ліда Думич і Андрійко Павленко склали перед портретом поета китицю гарних живих квітів, а учні 3-4 кляси — О. Федоренко, Н. Пташинська, К. Іваненко, А. Череута, В. Філімончук та А. Наливайко спільно продеклямували вірш А. Косовської „Тарасові Шевченкові".

Доповідь „Т. Шевченко й сучасність", зробив учень 7-ої кляси — Володимир Степовий, а доповнив її учитель І. Гончаренко. Їхні доповіді доповнювалися деклямаціями творів поета: „Кавказ" (Аїда Федоренко) і „Осії 14 Глава" (К. Степовий).

Хор Ю. ОДУМ-у під керівництвом дир. В. Пташинського відспівав чотири пісні до слів Шевченка.

Англомовна кляса вчительки п-ні А. Федоренко учні якої лише тепер починають говорити по українськи — Д. Луців, М. Кінаш та П. Каневський гарно продеклямували вірші Т. Шевченка „Учітеся, брати мої" та „Садок вишневий коло хати".

Дитячу сценку Уляни Кравченко „Поклін Тарасові", що її підготовила вчителька 4-ої кляси з своїми учнями, виконали учні: — Т. Шкварко, Р. Наливайко, Н. Павленко, Ю. Гончаренко. Учні з першої кляси: М. Омельченко, В. Братченка, А. Павленко, А. Гаврюшенко, Л. Думич, Ю. Синча та В. Гладун, що їх підготовила вчителька О. Павленко продеклямували декілька віршів з творів Т. Шевченка. Вірш „Шевченкові" деклямував А. Наливайко. Інсценізацію з твору „Великий льох" добре виконали учні 6-ої кляси Т. Самчук та О. Сенча, О. Степова, В. Приходько та Н. Шкварко. Епілог читала Г. Гончаренко. Інсценізацію підготовила вчителька В. Діберт.

Квартет в складі — А. Самчук, О. Степова, В. Приходько та Н. Пташинська під керівництвом дир. В. Пташинського гарно виконав пісні: „Женчику, бренчику" та „Зацвіла в долині червона калина". Цей квартет зорганізований зовсім недавно, виступає на сцені вперше з доброю підготовкою.

Сценку „З дитинства Т. Шевченка" під кер. своєї вчительки п-ні А. Гусак гарно вивели учні 4-ої кляси Т. Шкварко, Н. Пташинська, В. Філімончук, Р. Наливайко, А. Череута, Ю. Гончаренко та Н. Павленко.

На закінчення свята виступив Октет „Горлиця", складений з старших одумівок та мамів, членів Ю. ОДУМ-у, який під мистецьким кер. диригента п. В. Пташинського з успіхом проспівав пісні на слова Т. Шевченка. Акомпонував хорові „Горлиця" — Іван Череута, а Хорові Ю. ОДУМ-у В. Приходько.

Програму підготовили фахові сили вчительської громади, і вона задовольнила присутніх, що масово прибули для відзначення Тараса Шевченка. На закінчення всі присутні проспівали український національний гимн.

К. Степовий

Д-р Ол. Марітчак

Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка

(Інтерв'ю з п. Петром Гончаренком)

Серед нашого громадянства можна почути приємні спогади про виступи Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка під час поїздки її весною минулого року. Після цієї поїздки в слухачів лишилися чи не наймиліші враження про її виступи. Можемо лише потішати себе, що Капеля не занепадає, а підноситься і зможе прославляти у вільнім світі надбання нашого хорового, а зокрема кобзарського мистецтва.

Жаль огортає кожного з нас, що Капеля не концертує постійно, а кожного разу після короткої концертової поїздки бандуристи мусять вертатися до своєї основної праці, яка дає їм прожиток. Минає трохи часу і громадянство знову починає турбуватися: а чи поїдуть знову, а чи почуємо ще їх чарівний спів при звуках бандур? Подібні питання й тепер все частіше можна почути як від місцевих, так і позамісцевих громадян. Щоб відповісти на ці питання, я звернувся за інформаціями до адміністратора Капелі і організаційного референта Т-ва Приятелів Капелі п. Петра Гончаренка. Розмову з ним у формі інтерв'ю подаю нижче:

Питання: Чим займається тепер Капеля Бандуристів?

Відповідь: Бандуристи тепер, як і завжди в часі вільнім від концертової поїздки, працюють над репертуаром, а особливо над оновленням програми та доповненням грамзапису. Хоч умови цього року мало сприятливі для такої праці, бо бандуристи дуже переобтяжені працею на підприємствах, якої тепер в Дітройті аж надмірно багато, і часто приходиться працювати по суботах і неділях, але це потрібне для багатьох бандуристів, щоб рекомпензувати страти, які вони завжди мають від концертових поїздок. До того значне число бандуристів працює у другу зміну, отже лишається на тижні лише неділя, коли можна мати більш менш повний склад бандуристів. Та все ж бандуристи вже підготували ряд нових композицій, які увійдуть до програми наступної концертової поїздки.

Питання: Чи можна знати, коли Т-во Приятелів Капелі Бандуристів плянує нову поїздку Капелі?

Відповідь: Наш новий імпресаріо підготовляє її на осінь 1967 року. Якщо ж йому це не вдасться, то будемо самі підготовляти поїздку на весну 1968 р., так як це ми практикували й раніше. Маючи це вже тепер на увазі, ми й працюємо над оновленням програми, бо концерти доведеться переводити переважно по українських громадах.

Питання: А як виглядає справа з поїздкою Капелі на Світову Виставку, про що вже згадувалось в пресі?

Відповідь: На жаль ця справа не пішла доброю дорогою. В перших наших листах до Централі КУК ми особливо акцентували потребу виступів Капелі на Виставці, але як професійної мистецької групи. Тоді був би сенс такого виступу і відпала б болюча справа фінансування. Та на жаль внаслідок старань місцевого Відділу КУК в Монтреалі, якому Централя передпоручила справи Виставки, нашій Капелі дали можливість виступити там як аматорській групі в одній з заль, відведених для виступів різних аматорських груп, які бажають виступати на виставі і то власним коштом. Щодо коштів то Відділ КУК мав дещо зібрати з імпрези 75-ліття поселення українців у Канаді, яка мала б відбутися з участю Капелі, але у шкільній залі, яка, як нам відомо, потрібних сум не принесе. Ми в нове заборгування входити вже далі ніяк не можемо, бо ще не заплатили старих боргів, а останні дві концертові поїздки як і поїздка до Вашингтону на відкриття пам'ятника Тараса Шевченка були дефіцитові. Немає найменшої потреби для Капелі виступати таким дорогим коштом в аматорській залі, до якої може й назбирається трохи публіки, але не солідної, а тої, що шукає ефектів. Не буде там і представників преси, а це тільки принизить не лише престиж Капелі, але й українців взагалі. Тому ми радили в останнім листі до Відділу КУК в Монтреалі відбути імпрезу 75-ліття з участю місцевих мистецьких груп, що буде цілком задовольняючим, коли врахувати те, на якім поземі вона підготовляється, а для виступу на Виставці заангажувати місцеву танкову групу, від якої виступу ефект буде куди кращий, як від виступу Капелі. На нашого листа ми відповіді недістали, отже треба сподіватися, що саме так все й відбудеться і Капелі на Виставці не буде. Жаль, що не буде використана одинока за довгі роки нагода виявити духовість нашої нації на міжнароднім форумі.

Питання: Ви згадали за борги Капелі, які очевидно треба платити. Чи можна знати, з яких джерел ви їх маєте сплачувати?

Відповідь: Ми через посередництво інформативного листа Т-ва Приятелів УКБ тримаємо зв'язок з нашим патріотичним громадянством усього вільного світу. Наші прихильники допомагають нам малими сумами сплачуючи то членські вкладки то за матеріяли, які ми їм надсилаємо найчастіше пропам'ятні марки, — інші надсилають пожертви. Раніше ми практикували також і льотерію, але з огляду на великі кошти друку квитків та розсилки їх, ми рішили заступити льотерію контестом платників. По суті змінилося лише те, що тепер наші прихильники висилають нам пожертви замість раніше практикованих вплат за льотерійні квитки. Ми їм на місці виписуємо льоси в скороченій формі, які підуть до урни розігравки в день річної зустрічі Капелі з громадянством, що відбувається завсігди вліті на оселі „Діброва", близько Дітройту. Льоси платникам ми виписуємо в прогресивно-зростаючій кількості, залежно від суми вплати, наприклад: за 1 дол. пожертви — 2 льоси, а за 5 дол. вже не 10 а 15 льосів, а за кожен долар понверх 5-ти доларів по 5 льосів. Таким чином платники вищих сум мають більше шансів на одержання нагороди. Льоси виписуємо також і платникам членських вкладок та платникам за значки. Нагород маємо багато, понад 30 і досить солідних як бандура, друкарські машини, коштовні образи наших мистців, капітальні видання, фонографи, звукозаписувачі, фотоапарати, різні речі хатнього вжитку тощо. Більше інформацій про контести та звіти про їх наслідки ми завжди подаємо в нашім інформативнім листі: Клопітлива, забираюча багато часу, праця ведеться систематично адміністрацією Т-ва Прихильників УКБ в реалізації вище наведених заходів, але без неї не можна обійтися, щоб хоч в якійсь мірі давати собі раду із заборгуванням та тримати Капелю хоч періодично в стані концертування.

Питання: Як є тепер з керівником Капелі, я маю на увазі мистецьку сторону керівництва?

Відповідь: Капеля на жаль вже довший час не має на місці сталого диригента. Всю підготовну роботу на місці переводять заступники, тепер переважно п. Евген Цюра та часами п. Петро Китастий. На час концертових поїздок ми завжди стягаємо диригента. Останнім часом нашим диригентом був п. Іван Задорожний, який знаменито вив'язувався із своїх обов'язків і імпонував як диригент особливо чужинцям. На жаль стан здоров'я його є тепер такий, що він уже майже півроку в шпиталі. Матеріяльне положення його родини є катастрофальне, бо асекурація на викінчинні, а шпиталь вже надіслав рахунок на понад 20.000 долярів. Довідавшись про це, ми перевели збірку серед бандуристів та прихильників громадян і вже вислали матеріяльну допомогу родині хворого диригента. Так само поступив і хор „Трембіта" в Дітройті. Плянується спільна імпреза на ту ціль. Подібні заходи роблять і інші хори в Клівленді і Шикаґо. Є конечно потрібним, щоб усі наші мистецькі групи пішли слідами вище наведених організацій чи хорів, щоб допомогти і врятувати життя диригентові, рівних якому тепер не маємо.

На цьому закінчено інтерв'ю з побажанням Українській Капелі Бандуристів дальших успіхів.

Підготовляють вишукувачів підпільних радіонадавачів

В УССР відбулись незвичайні змагання з участю радіолюбителів-аматорів. Самі здебільшого конструюючи невеликі радіонадавачі та радіопеленґатори, з допомогою яких виявляють місце засекреченої „лисиці" — надавчої станції, радіолюбителі, як повідомила „Молодь України" з 23 травня, іноді по 10 клм. проходили в лісах пішки, щоб таки знайти засекречену радіостанцію. У селі Черніїв на Прикарпатті особливо поширене таке „радіолюбительство". Хоча не всі „шукачі" мають успіх, але більшість знаходить приховану в лісах висильню.

„Один за одним стартують спортсмени і зникають у лісі — в напрямку, куди веде радіохвиля. Важко орієнтуватись у незнайомому лісі, тим більше, що дорога кожна хвилина. Щоб відшукати „лисиць" і одержати їх штампи на особливій картці, чоловіки повинні зробити виснажуючий крос у дев'ять кілометрів, а якщо врахувати, що пошук „лисиць" в лісі схожий на шукання з магнітом у руці голки в скирті сіна, то стане зрозуміло, що декому з мисливців доведеться пробігти навіть десять, а то й усі п'ятнадцять кілометрів".

Ню Йорк, Н. Й.

ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ООЧСУ ВШАНУВАЛО ЖІНОК-ГЕРОЇНЬ УПА

Відділ Об'єднання Жінок ОЧСУ в Ню Йорку зорганізував в суботу 27 травня ц. р. Святочні Сходини, якими відзначив жінок-героїнь УПА. Святочні Сходини, присвячені Жінці-Героїні УПА, відбулися в рамцях загального відзначення 25-річчя УПА, що проходить цього року по всіх країнах Заходу.

Скромна, але по-мистецьки і дбайливо підібрана програма приємно заскочила чисельно зібрану громаду (біля 180 присутніх).

Святочні Сходини відкрила і попросила однохвилинною мовчанкою вшанувати Жінок-Героїнь, що боролися в рядах УПА і революційних відділах ОУН, п-ні Александра Грицков'ян, голова Відділу ОЖ ОЧСУ. Почесну стійку біля символічної могили, прикрашеної вінком з багряних рож, держали старші сумівки. Відтак слідували рецитація уривку з „Давидових Псальмів" Т. Шевченка, що її вміло виконали старші сумівки Єлисавета Сидор-Чарторийська і Люся Паращак; реферат „Жінка-Героїня", прочитаний панею проф. Андрієнко-Данчук, деклямація вірша Алли Коссовської „Полтавчанка", знаменито виконаний сумівкою Лесею Цебрій, і три пісні про жінок з УПА — зв'язкову, дружину воїна УПА і активну революціонерку, що їх з відчуттям відспівала п-ні Іванна Кононів, при фортепіяновому супроводі проф. Бориса Базали.

Програму закінчено відспіванням національного гимну.

Окремо потрібно б було зупинитись над солідно опрацьованим рефератом, в якому прелеґентка накреслила не тільки образ жінки-героїні, жінки-учительки, жінки-матері, але й навела багато прикладів жертвенности і віданности українки, що ніколи не відставала від мужчин, а разом з ними боролася, терпіла, перемагала і падала на полі слави. В доказ цього прелеґентка навела приклад повстання у Воркуті, де жінки загородили власними тілами вхід большевицьким танкам.

Потрібно більше подібних імпрез культурного характеру, і ми віримо, що їх новопостале Об'єднання Жінок ОЧСУ зорганізує. Подібні свята дають запоруку для молодих і старших, що чужина ще не є ознакою нашої духової смерти, а при спільному зусиллі ми можемо навіть рости.

В.Л-ць

СВОЄ ТРЕБА ЦІНИТИ

Під таким заголовком помістив український тижневик у Бразилії „Праця" ч. 7 з 1967 р. редакційну статтю на тему притримування свого обряду. В кінці статті зроблено такий висновок:

„Сама Католицька Церква через найбільш авторитетні чинники гостро осуджує помилкове розуміння деяких католиків римського обряду, що нібито „повним католиком" може бути тільки той, хто придержується латинського обряду... Тому, перетягування з східнього обряду на латинський є грубою провиною проти церковного закону та справжнього католицького (соборного) розуміння Христової Церкви".

Ділимося з нашим Громадянством сумною вісткою, що 1-го червня 1967 року відійшов у Вічність

проф. ЯРОСЛАВ БАРНИЧ

композитор, професор української гімназії, диригент Львівської опери, учитель Українського Музичного Інституту на рідних землях й Америці та активний діяч в українському музичному житті.

ВП. Родині Покійного складаємо найщиріші вислови співчуття.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ

З нагоди посвячення пам'ятника на гробі нашого Швагра

сл. п. інж. ЮЛІЯНА НАНАССІ

складаємо даток в сумі 15.00 дол. на фонд „Видавництва Червоної Калини".

Ірина і Мирон РУСНАКИ

УКРАЇНСЬКІ ЗЛУЧЕНІ ОРГАНІЗАЦІЇ — ВІДДІЛ УККА в КЛІВЛЕНДІ, ОГАЙО

В глибокому смутку повідомляємо все Українське Громадянство, що дня 1-го червня 1967 року відійшов у вічність на 71-му році життя,

визначний український громадянин композитор, диригент хорів та симфонічних оркестр, автор українських оперетоқ, колишній диригент Львівської опери

СЛ. П. ПРОФ. ЯРОСЛАВ БАРНИЧ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в понеділок, 5-го червня, 1937 року, о годині 8:45 ранку з похоронного заведення М. Колодія до церкви св. Андрея, а по Службі Божій на український католицький цвинтар св. апп. Петра й Павла в Клівленді, Огайо.

ДІЛИМОСЯ СУМНОЮ ВІСТКОЮ З РІДНИМИ, ПРИЯТЕЛЯМИ ТА ВСІМ ГРОМАДЯНСТВОМ НА ЕМІГРАЦІЇ І В КРАЮ, ЩО ДНЯ 1-го ЧЕРВНЯ 1967 РОКУ ВІДІЙШОВ ВІД НАС У ВІЧНІСТЬ НА 71-МУ РОЦІ ЖИТТЯ НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

СЛ. П.

проф. ЯРОСЛАВ БАРНИЧ

У глибокому смутку:

дружина — СЛАВА
доньки: ІРЕНА ДУБАС з чоловіком і синами
ЛІДА ГЛАДКА з чоловіком і синами
та Родина на еміграції і в краю

ПОХОРОНИ ВІДБУДУТЬСЯ В ПОНЕДІЛОК, 5-го ЧЕРВНЯ 1967 Р. З ПОХОРОННОГО ЗАВЕДЕННЯ М. КОЛОДІЯ О ГОД. 8:15 РАНКУ. ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА ВІДПРАВИТЬСЯ О ГОД. 9:30 РАНКУ В ЦЕРКВІ СВ. АНДРІЯ НА ПАРМІ, ОГАЙО, А ОПІСЛЯ НА ЦВИНТАР.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 9-го ЧЕРВНЯ 1967 Р.

БРУКЛИН, Н. Й. Піврічні збори Т-ва Запор. Січ — 325-ий Відд., о год. 8-ій веч. в УНДомі при Grand St. Просимо членів прибути на збори, бо є важні справи до полагодження, як рівнож залеглих членів з вкладками просимо вирівняти їх. — В. Клавзник, предс., Ст. Благий, секретар.

СУБОТА, 10-го ЧЕРВНЯ 1967 Р.

ШИКАГО, Ілл. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла — 220 Відд. о год. 7:30 веч. в Союзовому Домі. Проситься чл. взяти участь. — П. Слободян, предс., І. Мельнишин, секр.

АМСТЕРДАМ, Н. Й. Місячні збори Т-ва І. Франка — 266 Відд. о год. 7:30 веч. в залі Укр. Гор. Клюбу, 3-5 Теллер вул. Проситься прибути та вислухати звіт з окружних зборів, що відбулися 28 травня в Вотервліт. — Василь Труфин, секр.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. М. Грушевського — 219 Відд. о год. 7-8-ої веч. при 675 So. 19th Street. Проситься членство прибути і вирівняти свої залеглості. — Мери Юров, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Піврічні і місячні збори Т-ва Дарахівщина — 275 Відд. о годині 6 веч. в новому приміщенні, в Укр. Кат. Школі, 37 Bentle Ave. Проситься всіх членів, платників річних, піврічних і місячних, місцевих і позамісцевих, прийти на ті збори, є дуже важна справа до рішення. Головний Уряд хоче злучити цей Відділ з іншим. Тому просимо конечно прибути на ці важні збори. — Управа.

НЕДІЛЯ, 11-го ЧЕРВНЯ 1967 Р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 251 Відд. о год. 11:30 ранку в церковній залі св. ап. Петра і Павла при Вест 7-ій вул. — В. Козир, предс., Т. Шмагала, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. Василія Великого — 364 Відд. о год. 2 по пол. в УНДомі, 3161 East 93rd St. — Управа.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Піврічні збори С-ва Пресв. Богородиці — 36 Відд. о год. 2-ій по пол. На порядку дуже важні справи до полагодження. Проситься вирівняти залеглі вкладки. — Марія Фліас, предс., Катерина Ярославська, кас., С. Гунька, секр.

ІЗ ХРОНІКИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В МАЯМІ

22-го січня Центр. Комітет Укр. Організацій відзначив 49 річницю Відродження Української Держави.

В незабутній День проголошення Української Самостійної Соборної Держави маямці зібрались в Укр. Амер. Клюбі, щоб гідно вшанувати цю подію.

Прапори внесли на сцену ветерани учасники Визвольних Змагань: п. п. В. Подубинський, Т. Наконечний, П. Тибор, С. Паладійчук, В. Микитчук, С. Хом'як, В. Каліцінський.

Американський гимн виконала відома співачка Ольга Павлова.

Відкрив свято й привітав присутніх Богдан Вакай — голова Центрального Комітету Українських Організацій в Маямі. Святочну промову прочитав Василь Подубинський. Доповідач підкреслив, що завдання наше не закінчене і що головною запорукою перемоги є згода і один політичний провід для всіх українців, тільки спільним зусиллям можемо прийти до здобуття Української Держави.

Доповідь в англійській мові виголосив Данило Криса. В концертовій частині виступала відома в Маямі Ольга Павлова, яка виконала ряд українських народних і стрілецьких пісень та молоденький, 11-літній піяніст Богдан Сперкач.

Програму закінчено співом „Ще не вмерла Україна!"

Вислано пожертви на Український Національну Раду й на Український Конгресовий Комітет.

Академія в честь Тараса Шевченка відбулась 12-го березня 1967 р.

Академію було започатковано „Заповітом". Тараса Шевченка у виконанні бандуриста Олександра Варченка. Доповнював образ живий вінок з дітей. укр. танцювального гуртка при Укр. Амер. Клюбі. Вступне слово мав голова Укр Центр. Комітету в Маямі Богдан Бакай. Несподіванкою був виступ інж. Малиновича, гостя з Парижу, Франція, який привітав присутніх від Організації Українських Націоналістів Франції.

Бандурист і артист Київської Опери О. Сарченко з артистичним умінням виконав твори Т. Шевченка та „Запорозький марш". Сама присутність на сцені бандуриста з бандурою і звуки бандури внесли в академію правдивий український національний дух! Не одного з присутніх спів О. Варченка зворушив і викликав сльози на очах.

З доповіддю про життя і творчість Т. Шевченка виступив інж. Богдан Наганів.

У вокальній частині виступила Ольга Павлова і з чуттям виконала кілька пісень. Присутні нагородили її щирими оплесками.

Від імени Центрального Комітету Укр. Організацій в Маямі привітала присутніх гостей - туристів пані О. Подубинська.

З доповіддю в англійській мові виступила панна Ярослава Максимович, яка накреслила національний дух творчости Шевченка і підкреслила ролю і значення творчости Шевченка у формуванні української духовости. Після доповіді виступили діти з Української школи, які виконали „Заповіт". Далі йшов виступ Української школи при Українській Католицькій Церкві. Всі діти разом проспівали „Садок вишневий коло хати". Діти були добре підготовлені, за що належить признання учителькам школи: пані Христині Наганової, пані Марії Біляк і панові Богданові Бакаєві.

Молоденький піяніст Богдан Сперкач віртуозно виконав „Сонату" — Бетговена, „Фантазію" — Шопена, „Етюд" Косенка, „Етюд" — Ліста.

Програму закінчили співом „Ще не вмерла Україна". Пожертву зі збірки вислано на Наукове Т-во ім. Шевченка.

В оформленні сцени помагали Комітетові інж. Б. Наганів і Е. Андрушків. Всі делегати старались якнайкраще виконати взяті на себе зобов'язання.

Б. Бакай
Голова Укр. Центр. Комітету

О. Подубинська
секретар

М. Венгльовська
касир

Вакаційний заробіток для студентів

ЗАПЕВНИТЬ ОРГАНІЗУВАННЯ ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ. СТУДЕНТИ! ГОЛОСІТЬСЯ НА АДРЕСУ:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
81-83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303
або телефонуйте на число: HEnderson 5-8740;
Пряма лінія з Ню Йорку: BArclay 7-5337

Ньюарк, Н. Дж. і околиця!
Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Нюарку і околиці
— скликає —
на п'ятницю, 9-го червня 1967 року
в год. 7:30 веч.
в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ
при 140 Prospect Avenue, Irvington, N.J.
ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ
До участи в зборах зобов'язані представники наступних Відділів:
3, 14, 27, 37, 43, 65, 76, 133, 142, 152, 172, 214, 219, 234, 272, 322, 340, 359, 371, 413, 459, 490.

На порядку нарад:
1. Огляд досягнень організаційної праці за 5 місяців Нюаркської Округи і поодиноких Відділів;
2. Звіт гол. радної Анни Дубас з річних нарад Головного Уряду УНСоюзу;
3. Організаційна доповідь гол. радн. Стефана Гаврища: На шляху до столітнього УНСоюзу.

У зборах візьмуть участь:
АННА ДУБАС, гол. радна УНСоюзу
СТЕПАН ГАВРИШ, гол. радний УНСоюзу
За Окружну Управу:
Ю. Баранюк — голова; Вол. Роговський — секретар; В. Салабун — касир

ТАРЗАН, Ч. 5819. Новий жах!

Шукачі пригод хотіли вернутися до корабля по динаміт...

Та коли вони дійшли до човна, вони відступили в оголомшенім страху...

Бо моряк, якого вони залишили на варті, висів в смертельнім болю... Його груди прокололи велитенські стрілою!